

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1988

Ἔτος ΛΗ'

Ἀριθ. Φύλλου 817

Τιμὴ φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

**Τό Θεοφιλές Ἱερατεῖον, τό εὐσεβές Μοναχικόν σύστημα
καί τόν περιούσιον τοῦ Κυρίου Λαόν, τόν φύλακα τῆς
ὀρθοδόξου πίστεως.**

Τὴν θείαν χάριν καὶ τὴν ἀνωθεν εἰρήνην ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς ἐπευλογοῦμεν Πατρικῶς εὐχόμενοι πάντα τὰ βέλτιστα καὶ σωτήρια ἐπὶ τῷ ἑορτῶ τῶν γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ λοιπῶν δωδεκαήμερου ἑορτῶν.

Τό μέγα μυστήριον τό ἀπ' αἰώνων κεκρυμμένον καὶ ἐπ' ἐσχάτων φανερωθέν ἐκτυλίσσεται καὶ πάλιν ἐποχιακῶς πρό ἡμῶν ὡς μεγάλη ἐπέτειος τῆς παλιγενεσίας καὶ υἱοθεσίας μας ἐν Χριστῷ.

Ἑορτάζομεν Χριστοῦγεννα διὰ χιλιοσπὴν ἑννεακοσιοσπὴν ὀγδοηκοσπὴν καὶ ἐβδόμην φορὰν καὶ θά ἑορτάζουν αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων μέχρι συντελείας μέ τὴν ἰδίαν πάντοτε αἰγλὴν καὶ κατάνυξιν.

Τοῦτο δέ, τό μοναδικόν εἰς ἀξίαν γεγονός,

ἀκατανόητον καὶ ἀνερμήνευτον τοσοῦσφ μᾶλλον ὅσον ἡ ἐκκλησία μας ὑμνολογικῶς ἐρωτᾷ: «Ὁ ἀχώρητος παντὶ πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ;» οἱ δέ αἰῶνες θά ἀκούουν ἀλληλοδιαδόχως τό μήνυμα τῶν Χριστουγέννων ὡς νέον πάντοτε. Τό θεῖον τοῦτο μήνυμα τό πρῶτον, διελαλήθη εἰς τόν κόσμον ὑπό τῶν Προφητῶν σκιωδῶς καὶ ὑποτυπωδῶς. Τό δεύτερον δέ, διὰ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ ἀσυνήθους ἀστέρος εἰς τοὺς ἐκ Περσίας Μάγους καὶ τό τρίτον, ὑπό τῶν ἀγγέλων ἀνωθεν τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, ἀναγγελόντων ὅτι: «Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος».

Αἱ τρεῖς δέ μαρτυρίαι εἶναι οὐράνιοι. Προφητικὴ ἔμπνευσις ἐξ' οὐρανοῦ, ἀστὴρ οὐράνιος, Ἀγγελοι

οὐράνιοι. Καί ταῦτα, διότι καί ὁ μέγας Ἐπισκέπτης εἶναι οὐράνιος· κατήλθε δέ ἐξ οὐρανοῦ ἀμετακινήτως διὰ ν' ἀναβιβάσῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς οὐρανόν. Τό μέγα ὅμως τοῦτο ἀξίωμα δέν χαρίζεται ἀδιακρίτως εἰς πάντας ἀλλ' εἰς τοὺς πιστοὺς λάτρες τοῦ τεχθέντος, τοὺς ἐν μόχθῳ καὶ ἐπιμονῇ πολλῇ ἀναζητοῦντας Αὐτόν.

Τοῦτον τὸν τρόπον τό πρῶτον, οἱ ἐξ' ἀνατολῆς Μάγοι ἐγκαίνιασαν ἐν πεποιθήσει ψυχῆς διὰ μακρᾶς ὁδοπορίας καὶ μακροχρονίου ταλαιπωρίας πολλοὺς τέπους καὶ χώρας διερχόμενοι, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ποθομένου. Ἀνεζήτησαν τὸν ἕνα καὶ μόνον Βασιλέα καὶ Θεόν. Ἐχομεν δὲ τὴν περὶ τούτου μαρτυρίαν, αὐτὰ τὰ κομιζόμενα δῶρα των, χρυσόν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, δῶρα ἀρμόδια διὰ Βασιλέα, Θεόν καὶ ἄνθρωπον.

Πορεία μακρά καὶ ἐπίπνοος, πλουσίαν ὅμως λαβοῦσα τὴν ἀνταμοιβὴν καὶ γενομένη ἔκτοτε δίδαγμα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, δεδομένου ὅτι εἰς τὸν νηπιάσαντα προσέφερον παρεκτός των ὑλικῶν δῶρων καὶ τὸν λιβανωτὸν τῆς καρδίας των καὶ πεσόντες προσεκύνησαν τὸν σαρκωθέντα Θεόν.

Ἐκτοτε, οἱ ἐκ μακρᾶς χώρας ὁδοιπόροι Μάγοι πρὸς Βηθλεέμ, καθίστανται ὑπόδειγμα διὰ τοὺς μακρὰν τοῦ Θεοῦ πορευομένους καὶ ἕνα ἁμαρτία καὶ ἀπιστία ζῶντας.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὅμως χρειάζονται καὶ σύγχρονοι ὁδηγοὶ Μάγοι μὲ ὑπόδειγμα ἐναρέτου ζωῆς, πού θά συνεργήσουν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἀντίστροφον πορείαν τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ αὐτοί, πρέπει νὰ εἴμεθα ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι «εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὕρομεν πίσιν ἀληθῆ» φωτισθέντες ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ φωτός τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας. Τοῦτο τὸ μοναδικόν φῶς τῆς πίστεως ὡς ἄλλος ἀστήρ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον καὶ ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Εἶναι δὲ φῶς οὐράνιον διότι καὶ ἡ ὀρθόδοξος πίστις ἔχει οὐρανίαν τὴν προέλευσιν ὡς ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια ἐν τῷ κόσμῳ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἔξω αὐτῆς σωτηρία δέν ὑπάρχει.

Ἄς μιμηθῶμεν λοιπὸν ἀγαπητοὶ τὴν πίσιν τῶν Μάγων καὶ ὥς μὴ ἀποσύρωμεν ποτέ τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸν οὐράνιον ἀστέρα τῆς πίστεως μήπως ἀποπροσανατολισθῶμεν καὶ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ

ἐρωτήσωμεν τὸν Ἡρώδη νὰ μᾶς εἰπῇ «ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται».

Ναί! Λαε τοῦ Κυρίου ἡπατημένε καὶ προδομένε· μὴ ἐρωτᾷς μὲ ἐμπιστοσύνην αὐτόν διότι κρύπτει δόλον! Γνώριζε δὲ ὅτι Ἡρώδαι φονεῖς πολλοὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν ἐποχὴν μας περιβεβλημένοι δέρμα προβάτου πού συγκαλύπτουν προδοτικῶς τὸν ἀστέρα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ βυθίζουν μυριάδας ψυχῶν εἰς τὸ σκότος τῆς δυτικῆς ἀνταρσίας καὶ τοῦ ἀναθέματος τῶν Πατέρων διὰ τοῦ ἐπαράτου οἰκουμενισμοῦ. Ἡρώδαι φονεῖς ὄχι νηπίων ἀλλὰ ψυχῶν πού ὁδηγοῦν τοὺς ἀφελεῖς νὰ μεταλάβουν τὴν παπικὴν ὁστῖαν ὡς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ;

Ὅδηγοί, τυφλοί, τυφλοὺς ὁδηγοῦντες ἐμπεσοῦνται εἰς βάρσθρον Ἄδου;

Σεῖς δὲ ὡ ὀρθόδοξοι, οἱ τηροῦντες τὴν εὐσέβειαν τῶν Πατέρων μας καὶ τὰ γενέθλια τοῦ Χριστοῦ πατροπαραδότως εορτάζοντες μέινετε ἐν τῇ πίστει ἕως ἐσχάτων.

Ἐπέστη ἡ στιγμή τῆς δικαίωσης τοῦ ἀπὸ 63 ἐτῶν ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Τὰ τελευταῖα θλιβερά γεγονότα τῆς πορείας ὄχι πρὸς Βηθλεέμ ἀλλὰ πρὸς Ρώμην, εἶναι ἀποκαλυπτικά τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου διὰ τὴν ὑποταγὴν τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τοὺς Φράγκους τῆς δύσεως, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ συνεορτασμοῦ μετ' αὐτῶν.

Αἱ 13 ἡμέραι πού ἐχαρακτηρίσθηκαν σταγόνες ὕδατος καὶ ἐγένοντο ἀφορμὴ χλευασμοῦ τοῦ ἀγῶνος μας ὡς τάχα ἡμερολατρικοῦ, ἦλθε ὁ καιρὸς ν' ἀποδειχθοῦν σημαντικὰ διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς θ' ἀκολουθῶμεν σταθερῶς καὶ ἀναμφιβόλως μέχρις ἐσχάτων τὴν ὁδοπορίαν Μάγων μὲ ὁδηγόν τὸν ἀστέρα τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ μὲ τὴν βακτηρίαν ζωῆς θεαρέστου, διὰ νὰ τύχωμεν τῆς αὐτῆς μετ' ἐκείνων τιμῆς, προσκυνηταὶ δηλαδὴ καὶ μέτοχοι τῆς αἰώνιου δόξης τοῦ γεννηθέντος Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος εἶθε νὰ ἀξιῶσθαι πάντας ὅπως καὶ τὸ νέον ἔτος τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ 1988 διανύσωμεν ἐν ὑγείᾳ καὶ πολλῇ πνευματικῇ καρποφορίᾳ.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Πρόεδρος

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Θεανθρώπου

Πρός

Τούς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς καὶ τό εὐσεβές Χριστεπώνυμον
πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ
Σαλαμίνος.

Τέκνα μου πιστά καὶ ἀγαπητά.

Χάρις καὶ εἰρήνη ὑμῖν παρὰ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος καὶ παρὰ τῆς ἐμῆς μετριότητος εὐχή καὶ εὐλογία.

Θεῖα Εὐδοκία, σήμερον ἐπιτελοῦμεν οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, κατὰ τό ὀρθόδοξον Ἑορτολόγιον τῶν Ἁγίων Θεοφώρων Πατέρων ἡμῶν, τὴν Ἱερωτάτην καὶ Σεβασμιωτάτην Ἑορτήν, τὴν «μητρόπολιν τῶν Ἑορτῶν, τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν, δοκιμάζοντες εὐλόγως ἰδιαίτεραν συγκίνησιν καὶ ἱερὰν ὑπερηφάνειαν.

Εἶναι πράγματι Ἱερωτάτη καὶ Σεβασμιωτάτη ἡ εορτή αὕτη, διότι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐσαρκώθη, Χάρτι Θεῖα, εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ἀνεκλήθη ἐν «φάτνῃ», πρό 1987 ἐτῶν, εἰς τό ἀπέρριπτον σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρός Του, ἦλθεν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ ἀνυψώσῃ «τόν ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθήμενον ἄνθρωπον» τὸν πλάσθέντα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν, εἰς τό ἀρχέγονον κάλλος ἐκπεσόντα διὰ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καὶ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο βυθισμένος.

Καὶ ἐκήρυξε μετὰ παρρησίας τὴν ἀγάπην, πρὸς ὅλους, φίλους καὶ ἐχθρούς, τὴν εἰρήνην, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰσότητά, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν συγχωρητικότητα, τὴν μετάνοιαν, τὴν ἀγαθοεργίαν καὶ τὴν ταπείνωσιν, δώσας ἐμπράκτως τό παράδειγμα ταύτης, διὰ τῆς γεννήσεως Του ἐντός ἀχυρώνος, ὁ Ἐπουράνιος Βασιλεὺς τῶν αἰώνων!

Καὶ δὲν ἐκήρυξεν μόνον. Τό κήρυγμά Του τό ἔκαμεν ἔργον διὰ τῆς θαυματουργίας. Ἀπὸ ἀπειρον ἀγάπην καὶ εὐσπλαχνίαν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τυφλοὺς ἐφώτισε, παραλυτικούς ἠνώρθωσε, δαιμονισμένους ἡλευθέρωσε, κωφαλάλους ἐθεράπευσε, λεπρούς ἐκαθάρισε, ἀκόμη δὲ καὶ νεκροὺς ἀνέστησε! Καὶ τελικῶς, χάριν τῶν ἀρχῶν Του αὐτῶν,

ἀνῆλθεν ἀγογγύστως ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐχλευάσθη καὶ διεπομπεύθη ὡς ὁ ἐσχατός τῶν ἀνθρώπων.

Ἀγαπητά μου τέκνα,

Ἄς ἐφαρμόζωμεν τὰς αἰωνίου κύρους χριστιανικὰς ἀρχὰς καὶ ἀρετὰς, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ θεῖαι ἐντολαί, ἀποθησαυρισμέναι εἰς τό Ἱερὸν Εὐαγγέλιόν Του. Εἶναι ὄντως εὐεργετικαὶ καὶ σωτήρια! Ἄν τὰς ἐφήρμοζον οἱ ἡγέται τῶν λαῶν, θά εἶχεν ἐκλείψῃ ἡ βία καὶ ὁ πόλεμος ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Διότι αὗται, μετὰ τὴν κορυφαίαν, τὴν ἀγάπην, τὴν «Βασίλισσαν τῶν Ἀρετῶν», ἐξασφαλίζουν τὴν ἀρμονικὴν καὶ εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν ἀτόμων, τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἔθνων καὶ ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἀληθινὴν ἐν Χριστῷ πρόοδον καὶ εὐημερίαν.

Ἡμεῖς οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἄς εἴμεθα τό ὑπόδειγμα τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν Θεῶν Ἑντολῶν καὶ τῆς ἀκλινοῦς προσηλώσεως εἰς τὴν Ἁγιωτάτην ὀρθοδοξίαν, τὴν ἁμωμον, μετὰ τοῦ αἰωνίου Ἑορτολογίου τῆς, διὰ τὴν ὅποιαν ἀγωνιζόμεθα ἐπὶ μίαν ἐξηκονταετίαν καὶ πλέον τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, κατὰ τὸν λόγον τοῦ θεορρήμονος Ἀποστόλου Παύλου, πολλὰ, εὐχαρίστως καὶ ὑπερηφάνως παθόντες.

Ἐν τέλει, Εὐχομαι, ἐπὶ τῷ ἀνατέλλοντι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, Νέῳ Ἐνιαυτῷ τῆς Χρηστότητας τοῦ Κυρίου 1988, πᾶν ἀγαθόν καὶ σωτήριον, παρὰ τοῦ Παναγίου Θεοῦ καὶ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος Χριστοῦ, εἰς ὑμᾶς, τὰς οἰκογενεῖας ὑμῶν, εἰς τὴν μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν φιλότιμην Πατρίδα, τοὺς Βορειοηπειρώτας, τοὺς Κυπρίους, καὶ τοὺς ἐν τῇ ξένῃ βιοῦντας ἀδελφούς ἡμῶν καὶ σύμπαντα τὸν κόσμον.

Καὶ καλῶ ἅπαντας, ἵνα, ἐν ἀνατάσει ψυχῆς, συμπάλλωμεν, μετὰ τῶν Ἀγγέλων, τὸν μελωδικόν καὶ χαρμόσουν ὕμνον «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις Εὐδοκία».

Μετὰ Πατρικῶν Εὐλογιῶν

Ο

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΤΑ ΘΕΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

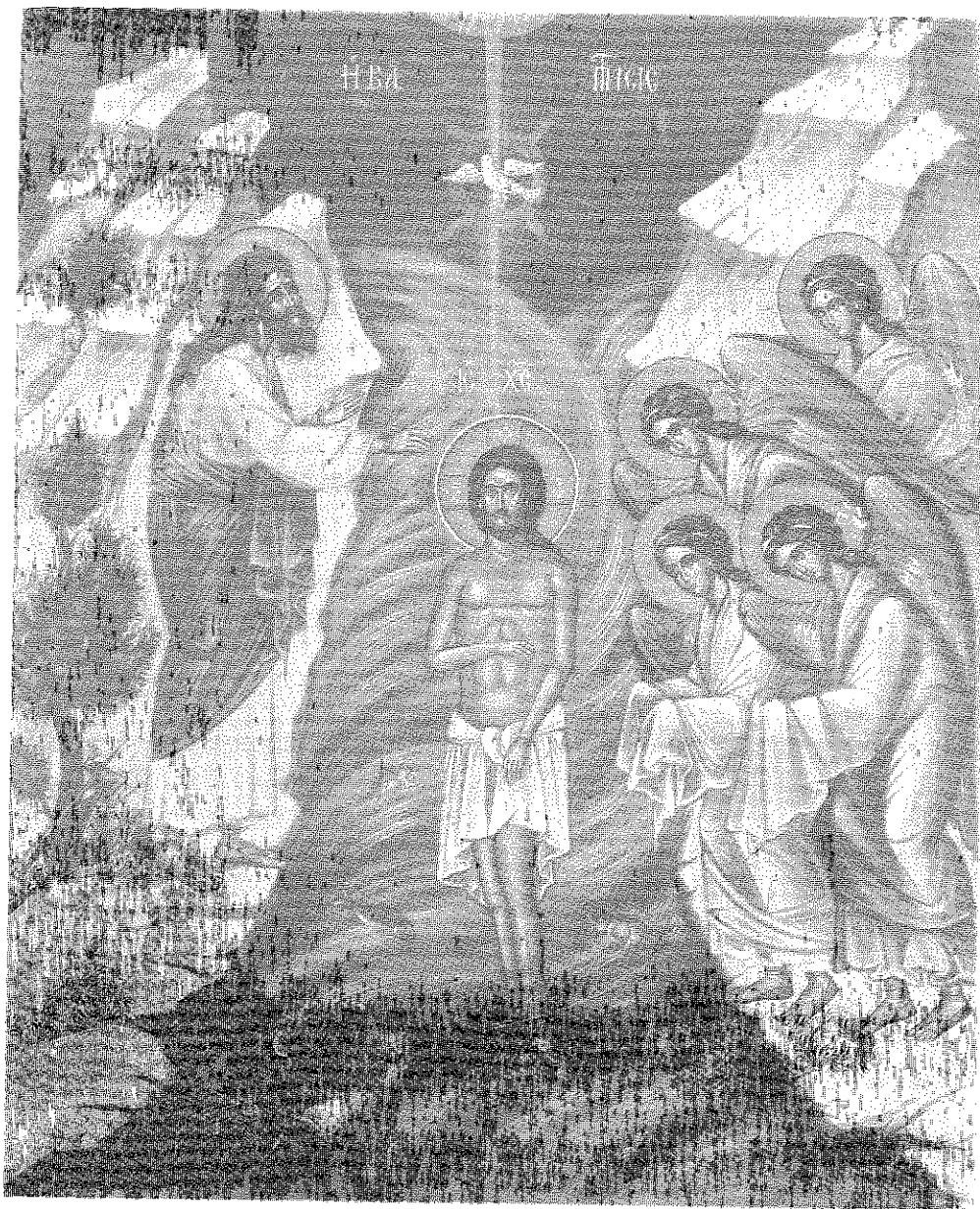
Οὗτος ἐστὶ ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός
ἐν ᾧ εὐδόκησα (Ματθ. Γ' 17).

Φωνὴ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ὅτι ὁ βαπτιζόμενος εἶναι ὁ
Υἱός Του καὶ ὅτι ἐπάνω εἰς Αὐτόν ὅλη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ
εὐνοία τοῦ Πατρὸς.

Δέν εἶναι ἄλλος Υἱός ἀπὸ τὸν μονογενὴ Λόγον

τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ θεῖος αὐτὸς χαρακτηρισμός ἔχει καὶ
ἀποκλειστικότητα καὶ μοναδικότητα!

Καὶ ἐμεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Υἱόν, παίρνομεν
τὴν θεῖαν υἱοθεσίαν καὶ γινόμεθα υἱοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ
μέτοχοι τῆς ἐπουρανοῦ βασιλείας. Ἀλλὰ ἡ ἡμετέρα
υἱοθεσία εἶναι κατὰ χάριν, ἐνῶ ὁ Υἱός ὁ μονογενὴς

*Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε,
ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις.*

είναι ουσία υιός. Φῶς ἐκ φωτός, υιός ἀληθινός ἐκ τοῦ Πατρός. Οὗτος ὁ Υἱός ἔχει ὅλα τὰ ὑπερφυᾶ χαρίσματα καὶ γνωρίσματα τῆς αἰδιότητος τοῦ Οὐρανίου Πατρός. "Αναρχος ὁ πατήρ ὁ γεννήτωρ, ἀναρχος καὶ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Τὴν χρονικὴν ἔννοιαν τῆς γεννήσεως ὅτι ὁ Υἱός ἐγεννήθη ἀχρόνως, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν συλλάβουν οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ δυσπιστοῦντες. Τὴν ἔννοιαν αὐτὴν τὴν κατανοοῦν πνευματικά μόνον οἱ βεβαπτισμένοι καὶ κεχρισμένοι, μὲ τὸ Μύρον τοῦ Χρίσματος ἄλλως ὅλοι οἱ ἄλλοι τὴν ἀπορρίπτουν ὡς ἔννοια ποῦ δὲν στέκεται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον (ὀρθολογισμός). Παντοδύναμος ὁ Πατήρ παντοδύναμος καὶ ὁ Υἱός καὶ ὅλας τὰς θεϊκὰς ιδιότητας ποῦ ἔχει ὁ Πατήρ τὰς ἔχει καὶ ὁ νῦν βαπτιζόμενος υἱός εἰς τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ Υἱοῦ, ἔχομεν καὶ τὰ ἀδιάψευστα καὶ ἀτράνταχτα σημεῖα τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ὑπὲρ νοῦν ὁλόσωμος παρουσία τοῦ Τρίτου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος «ὥσει περιστερᾶ» ἐπαναπαυθεῖσα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ μαρτυρεῖ σαφῶς τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές δηλ. ἐν ἄλλαις λέξεισι ὅτι ὄντως ὁ Υἱός εἶναι μονογενὴς Υἱός τοῦ Πατρός συμφυῆς μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Αὐτὸ σημαίνει τοῦ Λόγου τὸ ἀσφαλές ὅτι ὁ Υἱός εἶναι Θεός σὺν τὸν Πατέρα οὐδόλως ὑπολειπόμενος ἀπὸ τὴν αἰδιότητα τοῦ ἐπουρανίου Πατρός, «Ναὶ φησὶν οὗτος συμφυῆς γόνος πέλων» ὅπως ἀναφέρει ἡ ἐόρτιος Ἰαμβικὴ Καταβασία τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ.

Ὅτι ἐν Ἰορδάνῃ, βαπτιζομένου τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ, Χριστοῦ, ἐφανερώθη, (τί τρομερόν γιὰ μᾶς τοὺς θνητοὺς) ὁλόκληρος ἡ προσκύνησις τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Γεννήτωρ Πατήρ τὸν ἀπεκάλεσε ἀγαπητόν Υἱόν, καὶ ὡς ἐπανέλθωμεν νὰ ἀποδώσωμεν ὀλίγα, τὰ τῆς σήμερον ἡμέρας διαλαμβανόμενα.

Ὁ Υἱός ἐφθάσε τὰ τριάντα ἔτη τῆς ἐπὶ Γῆς ζωῆς Του ἐν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καὶ ὠδηγήθη πρὸς τὸν Ἰορδάνην διὰ νὰ βαπτισθῇ ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, ποῦ ἦταν «τεταγμένος» δι' αὐτὴν τὴν ὑψηλὴν καὶ φορικτὴν ἀποστολήν. Ὁ Ἰωάννης τὸν «ἀναγνωρίζει» καὶ τὸν δακτυλοδεικτεῖ ὅτι αὐτός ὁ βαπτιζόμενος εἰς τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα εἶναι ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἵρων (σηκώνει καὶ ἐξαλείφει) τὴν ἁμαρτίαν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἰωάννης δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ βάπτισῃ τὸν Ἰησοῦν, καὶ κωλύει αὐτόν, διότι θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του ἀνάξιον αὐτῆς τῆς ὑψίστης τιμῆς; ἐφ' ὅσον θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του ὡς «ἐλάχιστον» καὶ ἀνάξιον νὰ δέσῃ τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ «οὐκ εἰμὶ ἱκανός κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ». (Μαρκ. 1.7) καὶ κατὰ ἄλλο πλεόν παραστατικὸν εἶπε: «ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι

καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με;» Ἐγὼ λέγει, μέθειαν ταπεινώσιν, ἔχω ἀνάγκην, σὺν ἄνθρωπος μέ ἁμαρτίες, νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ Σέ καὶ Σὺ ἔρχεσαι σέ μένα; Καὶ μπροστά στὴν θεϊκὴν ὑπόστασιν τοῦ Κυρίου λέγει ἐν συνεχείᾳ ὅτι πρέπει νὰ ἐλλατωθῇ αὐτός ἐμπρὸς στὸν ὄγκον τῆς θεότητος καὶ νὰ σμικρυνθῇ. «Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν ἐμέ δὲ ἐλαττωθῆναι» (Ἰωάν. 3.30). Δέν ὑπάρχουν εὐγλωττότερα λόγια ἀπὸ αὐτὰ τοῦ Ἰωάννου ποῦ νὰ προδίδουν τὴν μεγαλειότητα τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ!! Ὁ δὲ ταπεινός τῇ καρδίᾳ Ἰησοὺς λέγει πρὸς αὐτόν Ἄφες ἄρτι, καὶ τὸν ἀποστομίζει, ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ κάθε οἰκονομία.

Ὁ Ἰωάννης πεισθεὶς μὲ τὰ ἀνωτέρω τὸν ἐβάπτισεν καὶ τότε, ὡ τοῦ θαύματος, εἶδε τοὺς Οὐρανοὺς ἀνεωγόμενους καὶ ἤκουσε τὴν βεβαίωσιν τοῦ Οὐρανίου Πατρός καὶ Πνεύματος Ἁγίου ὅτι ὁ βαπτιζόμενος εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἴσος τῷ Πατρί, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Αὐτὴν ὁμως τὴν πρωτάκουστον βάπτισιν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ τὴν ἐώρτασαν πρὸ 13 ἡμέρας ἄλλοι Χριστιανοὶ μὲ ὅλα τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ τὴν ἀκολουθίαν! Πῶς δὲν ἐσκέφθησαν πῶς ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ὁ Ἰορδάνης δὲν ἀνῆγγειλεν αὐτὸ τὸ ὑπερφυές γεγονός; Πῶς δὲν ἐσκέφθησαν πῶς τὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν ἐλάλει «τί» περὶ βαπτίσεως παρὰ ἀνέμενεν τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου; Πῶς δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ρώσων, τόσον ἐν Ρωσίᾳ ὅσον καὶ ὑπερωρίως δὲν ἐώρτασαν τὰ Θεοφάνεια, ἀλλὰ ἀνέμενον τὴν Γέννησιν, ἐν Βηθλεέμ;

Αὕτῃ ἡ φορικτὴ εὐχή τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ὅτι «σήμερον» τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα ρήγνυνται, ὅτι σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνομιλεῖ, γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ σήμερον ἐθελουσίως ἢ μυωπικά τὰ ἀντιπαρῆλθον; Βέβαια μένουσιν μὲ τὴν ιδέαν πῶς τὸ σήμερον σημαίνει τὸ πάντοτε καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἐπίρρημα χρονικόν ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀόριστον! Γιατί θέλουν νὰ ἀγνοοῦν αὐτὴν τὴν ἀτόφιαν πραγματικότητα; Ἔτσι ἀγνοοῦντες αὐτὰ τὰ «σήμερον» ὁδεύουν πρὸς τὸ Βατικανόν καὶ πράττουν αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἀδέκαστη Ἱστορία θὰ τὰ κρίνῃ πῶς εἶναι μία ἀπλὴ Φενάκη, ποῦ θάπτον ἢ βράδιον, θὰ ἀποκαλυφθῇ.

Ἀλλὰ ὡς μὴν ἀμαυρώσωμεν τὴν χαρὰν τῆς Ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου, μέ σκέψεις αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν λύπην, ἀλλὰ ὡς παρακαλέσωμεν τὸν ἐν Τριάδι ἐπιφανέντα Θεόν νὰ κατευθύνῃ σκέψεις καὶ ἐνεργείας μας, φωτιζόμενοι σήμερον καὶ χριώμενοι μὲ τὸν Ἁγιασμόν, ποῦ εἶναι ἀφθαρσίας πηγὴ, ἀμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων ἱασις καὶ ἀγγελικῆς ἰσχύος πεπληρωμένος. Γένοιτο.

ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας τιμῶσα τόν μέγαν ἅγιόν της Βασίλειον, τόν Καππαδόκην τοῦ ἀπένειμεν τόν τίτλον τοῦ Μεγάλου. Εἶναι λίγες οἱ ἅγιες μορφές ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ποῦ φέρουν αὐτόν, τόν ἅγιον χαρακτηρισμόν καί μεταξύ αὐτῶν ὁ ἅγιος Βασίλειος, τοῦ ὁποίου εὐχαῖς του, καταξιούμεθα νά τόν ἐγκωμιάσωμεν καί πνευματικά καί ἐξάρωμεν τό μεγαλεῖον αὐτῆς τῆς ἁγίας φυσιογνωμίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Γαλουχηθεῖς ὁ ἅγιος μέ παιδεῖαν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων καί γόνος τοῦ πατρός του ἐπίσης Βασιλείου καί τῆς κορυφαίας μητρός του Ἑμμελείας κατέστη αὐτός ὁ ἐνάρετος νέος ὁ ὁποῖος ἐκράτησεν τόν ἑαυτόν του μακριάν ἀπό τήν τύρβην τῆς ζωῆς, καί τὰ σχετικά ἐπακόλουθα.

Τό ἀγρυπνο μάτι τῆς μητρός του, παισιουμένη ἀπό τήν πρεσβυτέραν ἀδελφήν του Μακρίνα στάθηκαν νά δημιουργήσουν αὐτόν τόν ἀνεκτίμητον θησαυρόν, ποῦ ζήσας ἐν τῷ κόσμῳ συνολικά 45 ἐτη, κατηγλάισε τό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας εἴτε εἰς ἀγῶνας πνεύματος ἀτομικούς του, εἴτε μέσα ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ὅπου προσέφερεν τόν ἀσθενικόν καί εὐθραυστον ἑαυτόν του, ὡς θυσίαν ἁμωμον ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ. Ὁ Βασίλειος ὁ Μέγας εἰς τὰ πρῶτα ἐφηβικά καί νεανικά του χρόνια ἐκτός ἀπό τήν μελέτην εἰς τόν ἐπιστημονικόν τομέα, ἐμελέτησε μέ πάθος τὰ ἱερὰ Γράμματα, καί ἐφθασε τήν ὑψίστην βαθμίδα τῆς γνώσεως ὡς σωστός πανεπιστήμων διότι ὅ,τι ἄφησε ὡς πνευματικὴν κληρονομίαν εἶναι ἀφθάστου ἐπιστημονικῆς καί πνευματικῆς καλλιέργειας. Ἐκτός ἀπό τόν Θεολογικόν θησαυρόν τόν ὁποῖον μᾶς ἄφησε, ἕνα καί μόνον ἔργον του ἡ Ἐξαήμερος εἶναι ἀρκετὴ νά τόν κατατάξῃ μεταξύ τῶν ἀρίστων ἐπιστημόνων, διότι εἶναι ἔργον πλήρους δυναμισμοῦ καί ὑψηλῆς τέχνης. Ἐν Καισαρείᾳ, Ἀλεξανδρείᾳ καί Ἀθήναις ἐδέχθη τὰ νάματα ὅχι μόνον τῆς φιλοσοφίας, ρητορικῆς κλπ. ἀλλὰ ἐγκύψας εἰς τό ἐπιστημονικόν βάθος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ὁποία ἀμιλλᾶται μέ τὰ σημερινὰ ἐπιστημονικά πρότυπα.

Διέρρευσαν δέκα ἐξ ὁλόκληροι αἰῶνες ἀφ' οὗ ἐζησεν ὁ Μέγας Βασίλειος καί ἀκόμη τό συγγραφικόν του ἔργον εἶναι ζωηρόν καί ἀκμαῖον, διότι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον κατηύθυνε τήν γραφίδα τοῦ

Βασιλείου. Ὡς Ἱερεὺς καί Ἀρχιερεὺς ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ ἐφθασε τὰς ὑψίστας βαθμίδας τῆς ἀγιότητος, ἐφ' ὅσον προικισμένος μέ τό χάρισμα τῆς «ἐνοράσεως» εἶχε Ἀγγέλους συλλειτουργοῦντας τον. Θαυμαστόν εἶναι ὁ Ἀββᾶς Ἐφραίμ ἀπὸ τήν Ἐρημόν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ θαυμαστοῦ Βασιλείου, τόν ἐπεσκέφθη καί ὠφελήθη τὰ μέγιστα ἀπ' αὐτήν τήν γνωριμίαν. Ὁ Ἐφραίμ κάτοχος τῆς Συριακῆς, καθ' ὃ Σῦρος, τόν ἐβοήθησεν εἰς ὑψηλά σημεῖα ἐρμηνείας τῶν Ἀρχαίων Γραφῶν, διὰ τήν δημηουργίαν τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον ἔχει ἰδιαίτεραν βαρύτητα, εἶναι οἱ Κανόνες διὰ τήν Μοναχικὴν Πολιτείαν, προσωπικά του βιώματα, ὅταν ἐπὶ ἐπτὰ ὁλόκληρα ἐτη εὐρίσκετο ἐγκάρθεικτος εἰς Μονήν τοῦ Πόντου, ὡς ἐπίσης καί διὰ τήν Λειτουργίαν του, τήν ὁποίαν μᾶς ἄφησε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἡ ὁποία λέγεται δεκάκις τοῦ ἔτους, πρὸς εὐλογίαν, ἁγιασμόν καί ἀγαλλίασιν τῶν πιστῶν. Ἡ ἐκτενὴς πλήρης ἀγάπης καί ἀγιότητος εὐχές του ποῦ λέγονται μυστικῶς ἐν τῷ ἱερῷ, τυγχάνουν γλωσσικῆς καί πνευματικῆς ἐξάρσεως ἀνευ προηγουμένου. Οἱ ἀναμένοντες ἐξωθεν πιστοὶ ἐν κατανύξει παρακολουθοῦν τὰ διαδραματιζόμενα «ἐν τῷ ἱερῷ». Ἡ χάρις ἡ ὁποία ἀποπνέει ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον εἶναι τοιαύτη ποῦ καμμία εὐλαλή γλῶσσα δὲν δύναται νά περιγράψῃ.

Θὰ ἦταν λογικόν νά ὑπενθυμίσωμεν, ὅτι δὲν σώζονται ἐν Καισαρείᾳ (ὑπόδουλος εἰς τὸν Τουρκικόν ζυγόν) τὰ εἱρεῖπια τῆς Βασιλειάδος, πόλεως ποῦ ἔκτισεν ὁ Βασίλειος, τέλειον φαινόμενον κοινωνικῆς προνοίας καί ἀντιλήψεως.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐξωτερικοὶ καί ἐσωτερικοὶ θησαυροὶ τοὺς ὁποῖους μᾶς ἐκληρονόμησεν ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας. Ὁ Ἅγιος τώρα ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ παισιούμενος ἀπὸ τήν Ἁγίαν Μακρίναν, ἅγιον Πέτρον τὸν θαυματουργόν, ἅγιον Ναυκράτιον καί ἅγιον Γρηγόριον, Ἐπίσκοπον Νύσσης, ὅλοι ὁμογάλακτοι ἀδελφοὶ του, ὡς δεηθῶν καί μεσιτεύσουν, ἀγαπητὰ μου τέκνα πρὸς τὸν Κύριον τῆς δόξης, διὰ νά σωθῶμεν καί νά καταξιωθῶμεν τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας.

ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

“Όσες φορές ή πέννα χαράζει λίγας γραμμάς γύρω από τόν “Άγιον “Ιωάννην τόν Βαπτιστήν αὐτή κυλά μόνη της ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ τείνει νά καταλάβη ὅλον τόν χώρον ποῦ της εἶναι παραχωρημένος νά γράψῃ.

Αὐτός ὁ ἑνσαρκος “Άγγελος τῆς παρουσίας Χριστοῦ εἶναι θεία μορφή ἐξόχου μεγαλείου, ἀγαπητά μου τέκνα ἐν Κυρίῳ, διότι ἔπαιξε καὶ παίζει κυριαρχικόν ρόλον διὰ τὴν βάπτισιν τοῦ Κυρίου. “Όχι μόνον δι’ αὐτὴν ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς “Ιερουσαλήμ καὶ τῶν περιχώρων, ὅπου ἐβάπτιζε βάπτισμα Μετανοίας ἐξομολογούμενοι οἱ προστρέχοντες, πρότερον τὰ ἀνομήματά των καὶ κατόπιν ἐδέχοντο τὰ καθαρκτικά “Ιορδάνεια ρεῖθρα.

Μαζὶ μέ τόν ὑψηλόν ρόλον διὰ τὴν βάπτισιν, αὐτός κατέδειξε ὄχι μόνον εἰς τοὺς μαθητάς Του (μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ “Ανδρέας καὶ ὁ “Ιωάννης) ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τόν κόσμον τόν “Αἰνόν διότι κηρύσσων στεντωρία τῇ φωνῇ ἔλεγε:

“Ίδε ὁ αἰνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἰρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἐρχόμενος μετὰ ἀπὸ ἐμένα ἔμπροσθεν γέγονεν καὶ ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ τελεία μορφή τοῦ Θεανθρώπου, τοῦ ὁποίου δέν ἦταν ἱκανός νά λύσῃ τόν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων Του. «“Ιωάν. 1.15. Οὗτος ἦν ὃν εἶπον ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτος μου ἦν.

Μέ τέτοια «διαπρυσία» διακήρυξι, πῶς ἦταν δυνατόν ὁ κόσμος νά μὴν ἀκολουθήσῃ τὴν προτροπὴν τοῦ “Ιωάννου καὶ νά σπεύσῃ νά πλαισιώσῃ τόν Μεσσίαν Χριστόν, ἐφ’ ὅσον Αὐτός ἦταν τό μοναδικόν πρόσωπον τό ὁποῖον εὐρίσκετο ἐκεῖ, πλαισιούμενον ἀπὸ μαθητάς καὶ κόσμον. Δι’ αὐτό, ὅπως εἶπομεν ἀνωτέρω, δύο ἐκ τῶν μαθητῶν Του τόν ἐγκατέλειψαν καὶ προσεκολλήθησαν εἰς τόν Κύριον, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. Εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἄλλοι ἐρωτήσαντες τόν Κύριον ποῦ μένει, εἶπεν χαρακτηριστικά ὁ Χριστός πρὸς αὐτούς: “Ότι οἱ ἀλώπεκες καὶ τὰ πετεινά τοῦ Οὐρανοῦ ἔχουν ποῦ νά μείνουν ἐνῷ Αὐτός δέν εἶχε ποῦ νά κλίνη τὴν κεφαλὴν. Λουκ. 9.58. «Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ “Ιησοῦς αἱ ἀλώπεκες καὶ τὰ πετεινά τοῦ Οὐρανοῦ κατασκηνώσεις ἔχουν ὁ δὲ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει».

“Εκτός ἀπὸ τὰς βεβαιώσεις καὶ τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ “Ιωάννου ὁ τελευταῖος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἤλεγξεν τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους τοὺς ὁποῖους ἀπεκάλεσεν «γεννήματα ἐχιδνῶν» καὶ καλεῖ ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν νά ἐγκαταλείψῃ τὰ πάθη της καὶ νά τὰ κόψῃ μέ τὴν ἀξίνη ποῦ ἦταν κοντά εἰς τό δένδρον.

Λουκ. 3.7 «Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς, ποιήσατε οὖν καρποὺς ἀξίους.....” Ἡδὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου κείται».

“Αλλὰ ἐπὶ περισσότερο, ὁ Πρόδρομος ἐστηλίτευσεν καὶ τὴν παρανομίαν, διότι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ “Ηρώδου ὁ ὁποῖος εἶχε παρανόμως τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του “Ηρωδιάδα, ἡ ὁποία συνέζη μαζί του (σκάνδαλον πρωτοφανές διὰ τὰ χρονικά) καὶ ὀριμαίως ἐλέγχων αὐτό, ἐκαταπομήθη παρὰ τοῦ δολοφόνου “Ηρώδου ἐν τῇ φυλακῇ. “Εκεῖ ἀπέστειλεν «σπεκουλάτουρα» καὶ ἀπέκοψεν τὴν εὐλαλον κεφαλὴν τοῦ Τιμίῳ Προδρόμου. “Ενας δὲ δεῦτερος λόγος τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ “Ίωσηπος, ὁ ἀρχαιολόγος εἶναι, ὅτι καὶ ἐκ τοῦ φόβου διὰ τὴν αὐξανόμενην ἐπιρροὴν τοῦ “Ιωάννου ἐπὶ τοῦ “Ιουδαϊκοῦ λαοῦ. Εἰς τὰ φλογερὰ κηρύγματά του προσέφευγον καὶ μορφωμένοι Φαρισαῖοι καὶ Σαδουκαῖοι, Τελῶναι καὶ Στρατιωτικοί, βαπτιζόμενοι προθύμως εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ “Ιορδάνη. Καί, κατηξιώθη ὁ “Ιωάννης νά «ἄψῃ» τὴν τιμίαν κεφαλὴν τοῦ βαπτιζομένου Κυρίου, καθ’ ἃ λέγει ὁ “Άγιος ὑμνογράφος εἰς τό “Ίδιόμελον Δοξαστικόν Πλαγίου Πρώτου.

«Τὴν χεῖρά σου τὴν ἀψαμένην τὴν ἀκήρατον κορυφὴν τοῦ Δεσπότου».

“Αλλὰ, ἂς ἀφήσωμεν καὶ τόν “Άγιον Γρηγόριον τόν Παλαμάν, νά μᾶς εἰπῇ πῶς βλέπει τόν “Άγιον “Ιωάννην τόν Βαπτιστήν, λόγος ποῦ ἐξεφωνήθη τόν 14ον αἰῶνα ἐν Θεσ/νίκῃ, “Όμιλία Μ. 1 – 5.

«Εἰ τίμιος ὁ θάνατος τῶν ὁσίων, καὶ μνήμη δικαίου μετ’ ἐγκωμίων, πόσω μᾶλλον ἡμᾶς ποιεῖσθαι τὴν μνήμην μετ’ ἐγκωμίων χρῶν, τῆς τῶν ὁσίων τε καὶ δικαίων κορυφαίας ἀκρότητος “Ιωάννου, τοῦ προσκρητῆσαντος καὶ προδραμόντος καὶ προκηρύξαντος τόν δι’ ἡμᾶς σαρκωθέντα τοῦ Θεοῦ Λόγον; παρ’ οὗ πάλιν αὐτός ἀνεκηρύχθη καὶ μεμαρτύρηται τῶν ἐξ αἰῶνος Προφητῶν καὶ ὁσίων καὶ δικαίων ὑπέρτερος; οὐ γάρ ὅτι κρείττω τὰ κατ’ αὐτόν ἀνθρώπινου λόγου παντός, οὐδ’ ὅτι παρὰ τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μαρτυρίαν εἴληφε καὶ γέρας».

Καὶ μ’ αὐτοὺς τοὺς θεῖους χαρακτηρισμοὺς τοῦ “Αγίου τοὺς γεμάτους χαρᾶς καὶ εὐλογίας ἂς παρακαλέσωμεν τὸν θεῖον Πρόδρομον νά σταθῇ ὁ μεσίτης τῶν ἀνομιμάτων μας, καὶ μᾶς χάριση ὁ Κύριος σωτηρίαν ψυχῶν ἐφ’ ὅσον Αὐτός καὶ ἡ Παναγία Μητέρα Του ἀπεικονίζονται ἐν τῇ “Αγίᾳ “Εκκλησίᾳ ὡς Τρίμορφον, τοῦ “Ιησοῦ ἔχοντος ἐκ δεξιῶν τὴν Μητέρα Του καὶ ἐξ εὐωνύμων τόν “Άγιον Τιμίον Πρόδρομον

ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΜΕΛΗ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ

(Α. Κορινθ. 12.26-27).

«Καὶ εἴτε πάσχει ἓν μέλος συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος, συγαίρει πάντα τὰ μέλη. Ὑμεῖς δὲ ἔστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους».

Μὲ παρεκάλεσαν μερικά μέλη τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μου, ὅπως, αὐτὰ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐξήγησα καὶ προφορικῶς, ἐάν ἦταν δυνατόν νὰ τὰ ἐμφανίσω καὶ ἐν γραφῇ, καὶ εὐχαρίστως πράττω τοῦτο, ἐφ' ὅσον τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν θὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ταπεινῶν μου ἐπεξηγήσεων καὶ ἐξ αὐτῶν ὠφελήθῃ καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ ἀναγνώσται τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅπως εἶπα, ὁ Θ. Παῦλος, ἐπισημαίνει αὐτὸ τὸ γεγονός διὰ νὰ καταστήσῃ σαφές καὶ ἐναργές, ὅτι ὅλοι μας, ἀνεξαρτήτου βαθμοῦ ἱερωσύνης ἢ ἐν τῷ λαῷ ἱστάμενοι, εἴμεθα ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐν τῇ ὁλότητι, τῆς ἀγάπης ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Βεβαίως δὲν ἔχομεν ἀκόμη κατανοήσῃ ὅτι τὸ προσωπικὸν στοιχεῖον ἐκάστου μέλους, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρέπει οὐσιαστικὰ νὰ ὑποχωρεῖ μπροστὰ εἰς τὸ εἶναι τοῦ Κυρίου μας, ἐφ' ὅσον τείνουμε νὰ γίνωμεν ἐν σῶμα, μετέχοντες τοῦ ποτηρίου τῆς ζωῆς, ποῦ αὐτομάτως ἐνοῦμεθα, ὅσον εἶναι δυνατόν, μὲ τὸν Κύριον, τὸν Μέγαν Ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος μᾶς θέλει συνδεδεμένους μαζί του, ὅπως εἶναι μὲ τὸν Οὐράνιον Πατέρα Του.

Ἄν ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ διὰ τοὺς μαθητάς Του καὶ παρακαλεῖ τὸν Πατέρα Του νὰ τοὺς «τηρήσῃ» ἐν τῷ ὀνόματι του, καὶ ὅτι οὐδεὶς πρέπει νὰ εἶναι ἐκτός, αὐτοῦ τοῦ ὑψηλοῦ συνδέσμου, ἐκτός τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀπωλείας, τοῦτ' αὐτὸ παρακαλεῖ «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» Ἰωάν 17.11 «Πάτερ ἅγιε τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματι σου ᾧ δέδωκας μοι ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς». Δι' ὅλα τὰ μέλη τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἶναι ἐνωμένα μαζί Του, ἐφ' ὅσον, ὅπως γνωρίζετε, κοινωνοῦντες τὰ ἄχραντα μυστήρια καθιστάμεθα, θεία χάριτι, κοινωνοὶ τῆς Θεότητός Του.

Αὐτὴ ἡ σκέψις παρὰ τῶν Πατέρων, βαθύτατα ἐρριζωμένη ἐν τῇ διανοίᾳ των, τοὺς ὥθησε νὰ προσπαθήσουν ὁλοκληρωτικὰ νὰ ἐνωθῶν μὲ τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ «ἐν πάντες ὦσιν» καὶ ὄχι ὁ καθείς μὲ ἰδιαίτερον ἀτομικὸν πρόσωπον ἐν διακονίᾳ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω πρέπει νὰ τὰ ἐμβαθύνωμεν μὲ

τὴν λογικὴν κατὰ Χριστόν, διὰ νὰ φθάσωμεν τὸ μέτρον αὐτῆς τῆς «θείκης μεθέξεως». Πρέπει νὰ παύσωμεν νὰ κάνωμεν χρῆσιν τοῦ προσωπικοῦ μας ἑαυτοῦ, καὶ τὸ ἀτομικὸν ἐγὼ μας πρέπει νὰ ἐνσωματωθῇ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ἐπίσης, ἔχει καὶ ἄλλην προέκτασιν αὐτὸ τὸ «μέλος ἐκ μέρους» μέσα εἰς τὰς δραστηριότητάς μας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι τελικῶς θὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὰς σχέσεις μεταξύ πληρώματος ταπεινώσις ὑψίστης μορφῆς, καὶ ὅλοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ θὰ ἐπιτελοῦμεν ἔργον, χωρὶς προσωπικὰ φιλοδοξίες καὶ ἐμφανίσεις. Ἐπ' αὐτοῦ θὰ φθάσωμεν νὰ ὁμοιάζωμεν μὲ τὸν «πεπευρακτωμένον σίδηρον» ὁ ὁποῖος διατηρεῖ, ἴδιαν σύστασιν, μέσα εἰς τὸ πῦρ.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς μοῦ ἐτέθη καὶ ἄλλο ἐρώτημα νὰ ἐρμηνεύσω τὸ μέρος τοῦ Κανόνος ὁ ὁποῖος λέγεται τὴν Παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων (Προεόρτιος Ὡδὴ Δ') τοῦ Ἁγίου Θεοφάνους:

«Ῥωμαλεότητι Θεότητος, συγκραθεὶς τοῖς βροτοῖς, ἐνώσει ἀσυγχύτω σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι Σῶτερ τὸν Ἀδάμ, ἀφθαρτίζεις καὶ σώζεις ἐν τῷ προσλήματι», δίδω εὐχαρίστως μίαν ἐρμηνεῖαν ἀπλόχειρον, ὥστε νὰ γίνῃ καταληπτὸν ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας καὶ γενικὰ ἀπὸ τοὺς ἐρωτῶντας:

«Ἐσὺ Κύριε μὲ τὴν δύναμιν τῆς Θεότητος (ποῖος ἄλλος ἡδύνατο ἐκτός τοῦ Θεοῦ) ἔλαβες τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα, μὲ ἐνωσιν ὁλοσχερῇ καὶ ἀσύγχυτον μὲ τὴν μορφήν τὴν Θεανδρικήν, καὶ οὕτω μὲ αὐτὸ τὸ πρόσλημμα (θεῖα ἐνωσις Θεότητος καὶ ἀνθρώπου) ἀφθάρτισες καὶ ἔσωσες τὸν προπάτορά μας Ἀδάμ.

Καὶ φυσικὰ κοντὰ μὲ τὸν πρῶτον Ἀδάμ σώζεις ὁλόκληρον τὴν ἀνθρώπινην φύσιν. Ὑψος ἐννοιῶν καὶ ψυχικῶν ἀνατάσεων εἰς τὰς ἀγίας χεῖρας του; ὕμνωδου Θεοφάνους, ἔδωκεν τὸ τροπάριον αὐτό.

Παρακαλῶ, ἐγὼ ὁ ταπεινὸς ἐν Κυρίῳ, τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν νὰ διαβάσῃ τὸν ἐν λόγῳ κανόνα διότι πολλὰ ἔχει νὰ ὠφελήθῃ ψυχικά, ἀλλὰ καὶ ἐννοιολογικά. Ἄς θελήσῃ ὁ ἐπιφανεὶς Κύριος ἐν τῷ Ἰορδάνει νὰ μᾶς φωτίσῃ διὰ νὰ «κατανοοῦμεν τὴν σημασίαν αὐτῶν ποῦ μᾶς παρέδωσαν οἱ θεοὶ ὕμνογράφοι, τοῦ ἀναστήματος τοῦ Θ. Θεοφάνους.

Ἀρχιμ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΑΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΤΑΞΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΤΕΛΕΣΘΗ Η ΠΑΝΣΕΠΤΟΣ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Θεία Εὐδοκία, μετά τήν πανηγυρικήν θεϊαν λειτουργίαν εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου, τοῦ ἐφημερίου αἶδεσ. π. Καλλίνικου Μουρατόγλου καὶ πολλῶν ἄλλων ἱερέων, περὶ ὧραν 10ην ἐσχηματίσθη μακρά καὶ ἐπιβλητικὴ Ἱερὰ Πομπή, μέ πορείαν εἰς τὸν χῶρον Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, παρὰ τὸ ἐμποροναυτικὸν Κέντρον τοῦ λιμένος διὰ μέσου τῶν ὁδῶν Θηβῶν καὶ Ἑθνικῆς Ἀντιστάσεως, ὑπὸ τήν τελεταρχίαν τοῦ Πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Ἀγγελιοπούλου.

Προηγούντο τρεῖς κρανοφόροι μοτοσυκλετισταὶ τοῦ Τμήματος Τροχαίας Πειραιῶς, ἡ μουσικὴ μπάντα καὶ νεάνιδες μετὰ τήν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν «Ἀμαλίας», καὶ τὰς τοπικὰς ἐνδυμασίας Σαλαμίνας, Ἡπείρου καὶ Μακεδονίας, αἱ κιτρινοφοροῦσαι νεάνιδες τῆς γεροντίσης Εὐθυμίας Σπανοῦ, ἐν σχήματι Σταυροῦ, καὶ τὰ Ἐξαπτέρυγα, Ἱερὰ Λάβαρα καὶ αἱ σημαῖαι τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν Παραρτημάτων.

Ἐν συνεχείᾳ, ἤρχοντο ἑτέρα μουσικὴ «μπάντα», οἱ μοναχοὶ μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πανοσιώτατον ἱερομόναχον πατέρα Νύφωνα, πλείσται μοναχαί, ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Λεκανοπεδίου Ἀττικῆς, ποὺ ἀπετέλουν τὸ γραφικότερον τμήμα τῆς Πομπῆς καὶ ὁ καλλιφῶνος χορὸς τῶν ἱεροψαλτῶν, ἀποτελούμενος ἀπὸ τὸν μουσικὸν κ. Μ. Μακρῆν, μετὰ τῆς χορωδίας του, καὶ τὸν παλαίμαχον ἱεροψάλτην κ. Ἰ. Συμεωνίδην, βοηθουμένου ὑπὸ τῶν κ.κ. Μ. Φαμέλη καὶ Ε. Τούτουζα.

Καὶ ἡ μεγαλύτερη ἱερὰ πομπὴ ἔκλεινε μετὰ τὸ ἱερατεῖον, μετὰ τὰ ποικιλόχρωμα ἄμφια του, τήν Ἱερὰν Σύνοδον μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρόεδρόν της, Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, συνοδευόμενον ὑπὸ ἱεροδιακόνων καὶ τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν πιστῶν. Αστυνομικὴ δύναμις ἐπλαισίωνε τιμητικῶς ταύτην. Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐκράτει ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Ἀζαρίας Ὁρο-

λογᾶς, τὸν δὲ Τίμιον Σταυρόν ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Μεθόδιος Δεσποτίδης. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ χώρου τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, ὁ ὁποῖος ἔπλεε εἰς τὴν Κυανόλευκον καὶ τοὺς ἐθνικοὺς θυρεοὺς, ὑπεδέχθη τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὁ κυρίαρχος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς Σεβασμιώτατος κ. Γερόντιος, ὁ διοργανώσας τὴν Ἑορτὴν καὶ ὁμοῦ ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς εἰδικῆς Ἐξέδρας, καταλλήλως ἐστολισμένης, ὅπου ἔλαβε χώραν, περὶ τὴν 11ην, ἡ λαμπρὰ Ἱεροτελεστία, τῇ συμπράξει τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς κ. Γεροντίου, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου, Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου, Χίου, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν κ. Στεφάνου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Αὐλῶνος κ. Βικεντίου.

Τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Γερόντιος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀντώνιος, ἀνέσυρον δὲ τοῦτον, κατὰ σειρὰν, οἱ παριστάμενοι Γενικὸς Γραμματεὺς Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων κ. Χ. Παπαστάθης, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Α. Ἀνδριανόπουλος καὶ ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Ταμπούρης.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ ἐπαίανίζεν ἡ μουσικὴ «μπάντα» τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον ἐσύρριζε τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ λιμένα πλοῖον «Αἴγινα», ἐνῶ ὁ Σεβασμιώτατος Χίου, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν κ. Στέφανος ἐξαπέλυσε, δύο λευκὰς περιστέρας, ἐν τῷ μέσῳ ὁρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας τῶν πιστῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Καὶ πάλιν ἀξιούμεθα τῆς φιλανθρώπου θεϊκῆς

δωρεᾶς νὰ πανηγυρίζωμεν λαμπροφανῶς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῶν Θεοφανείων.

Καὶ πάλιν ἀπολαμβάνομεν τῆς ἐξαιρέτου τιμῆς νὰ ἐορτάσωμεν τὸ μέγα γεγονός τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου συγκαταβάσεως πρὸς ἡμᾶς. «Ὁμολογουμένως μέγα τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Θεὸς ἐφανέρωθη ἐν σαρκί». (Τιμ. Α-Γ).

Ἐορτάζομεν θεαρέστως κατὰ τὰ θέσμια τῶν ἁγίων Πατέρων, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ ὄχι «κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου». (Κολ. Β 8).

Συναντούμεθα καὶ πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν χώρον νὰ διατρανώσωμεν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ διακηρύξωμεν τὸ σέβας ἡμῶν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν μέχρι κεραίας καὶ ἰῶτα ἐνός, με σῆμα τὸ τοῦ σοφοῦ Βρυεννίου. «Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευδόμεθα σε πατροπαράδοτον σέβας κἀν δέη σὺν σοὶ ἡμᾶς ἀποθανεῖν».

Διὸ καὶ διαγγέλλομεν ἐν πεποιθήσει ὅτι: «Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιάζεται ἡ φύσις. Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει» Σήμερον! Ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἐθέσπισε καὶ ἡ παράδοσις διέσωσε μέχρις ἡμῶν.

Εὐχαριστοῦμεν τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐξαιρετον τιμὴν ποὺ συμπαθῶς ἐπεφύλαξεν εἰς ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς μετὰ τοῦ μικροῦ τούτου ποιμνίου, τοῦ φύλακος λαοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, περὶ τοῦ ὁποῖου ἰδιαιτέραν μνηεῖαν ποιεῖται ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, τὴν τιμὴν λέγομεν νὰ ἐορτάζωμεν πατροπαράδοτως τὰς ἁγίας ἐορτάς εἰς ἐποχὴν ἐκκλησιαστικῆς θαυλωρίας καὶ τῆς μεγάλης συγχύσεως ἰδεῶν καὶ πεποιθήσεων τοῦ αἰῶνος μας.

Τὸ τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος μυστήριον ποὺ σήμερον εἰς τὸν Ἰορδάνην ἀποκαλύπτεται μετὰ τὸ ὄνομα Θεοφάνεια, εἶναι τρανὴ μαρτυρία καὶ ἐπιβεβαίωσις ὄχι μόνον τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ

Κατὰ τὴν ἐκκίνησιν τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς ἐκ τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Φιλίππου ὁ Μακαριώτατος καὶ ἓνα μέρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου

Στιγμιότυπον ἐν τῷ Κεντρικῷ Λεμένι ἐμφανίζουσαν τὴν ἀρχὴν τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ πλῆθος λαοῦ ἐξωθεν τῆς Ἀγ. Τριάδος Πειραιῶς κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν ἐξέδραν τοῦ Ἁγιασμοῦ.

Ἡ Ἱερὰ Πομπή πρό τῆς ἐξέδρας τοῦ Ἁγιασμοῦ.

Ὁ Μακαριώτατος κ. Χρυσόστομος πλαισούμενος ἀπὸ τὸν Δήμαρχον κ. Ἀνδριανόπουλον καὶ ἄλλων πολιτικόν κόσμον ἐν τῇ ἐξέδρᾳ τοῦ ἁγιασμοῦ.

Στιγμιότυπον τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς κ. Ἀνδριανοπούλου εἰς τὴν εἰδικῶς στηθεῖσα ἐξέδρα ἐν τῷ Κεντρικῷ λιμένι Πειραιῶς κατὰ τὸν ἀγιασμὸν τῶν ὑδάτων.

τῆς διδασκαλίας Του ὡς Θεοπαραδότου, ἡ ὁποία ὡς ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια, ἐδραιούται ἔκτοτε ὡς πίστις ἀγία καὶ διατηρεῖται ἀλώβητος καὶ ἀναλλοίωτος διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὸ μόνῃς τῆς Ὁρθόδοξου Μητρὸς Ἐκκλησίας. Ὡς θησαυρὸς δὲ πνευματικὸς με οὐρανίαν τὴν προέλευσιν, ἐν ἀρχῇ περιεφρουρήθη ἀπὸ τοὺς θεηγόρους ὀπλίτας τῆς παρατάξεως Κυρίου καὶ τοὺς μετέπειτα συνεχιστὰς φρουροὺς μέχρις ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, ποὺ με θυσίας ὑπερασπιζόμεθα τὴν ἀκεραιότητά της ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἡγιασμένων ἐπάλξεων ἀπὸ τοὺς βαρεῖς λύκους ποὺ τὴν ἐπιβουλεύονται.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὴν σημασίαν τοῦ σημερινοῦ ἐορτασμοῦ. Θὰ ἐλέγαμεν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν του· ἤτοι τὴν καθ' αὐτὸ ὀρθόδοξον παράδοσιν, ἡ ὁποία ἔχει ἰδιαιτέραν ἀξίαν διὰ τὸ ἔθνος μας, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν, σήμερον ἐορτάζονται τὰ Θεοφάνεια ὄχι τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας!

Οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία χωρεῖ διὰ τὸ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου στόχον εἶχε ὄχι τὴν διόρθωσιν σφάλματος ἀλλὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν ὀρθόδοξον χώρον με ἀρχὴν

Ο Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος μετά τῶν Ἀρχιερέων κ. Ἀντωνίου καί κ. Καλλιστίου ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καί ἐν μέσῳ τοπικῆς καί πολιτικῆς ἀρχῆς, ψάλλον, ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου...

Ὁ Ἀγ. Πειραιῶς κ. Γερώντιος μετά τοῦ Χίου κ. Στεφάνου καί τοῦ τελετάρχου π. Χρ. Ἀγγελόπουλου.

Ο Μακαριότατος κ. Χρυσόστομος μετά του Θεοφάνη κ. Εὐθυμίου, Εὐφίου κ. Ἰουστίνου καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ τοπικῆς ἡγεσίας τοῦ Πειραιῶς κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Ἁγιασμοῦ.

Ο Μακαριότατος κ. Χρυσόστομος μετά του Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου ἐν τῇ ἐξέδρᾳ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων.

Ὁ Ἁγ. Πειραιῶς κ. Γερόντιος μετὰ τοῦ ἁγ. Χίου κ. Στεφάνου καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ τελετάρχης π. Χρ. Ἀγγελόπουλος εὐχαριστεῖ τὴν Πολιτικὴν καὶ Τοπικὴν ἡγεσίαν διὰ τὴν παρείρσιν των ἐν τῇ τελετῇ τῶν Θεοφανείων.

τὸν ταυτόχρονον συνεορτασμόν μετὰ τῶν Παπικῶν καὶ τὴν μετέπειτα διάνοξιν πλατείας λεωφόρου διὰ τὴν Δύσιν.

Ἀπόδειξις, τὸ πρό τινας παρανοϊκὰ θέατρον τῆς Ρώμης μετὰ τὴν ὑποτιμητικὴν παράστασιν τοῦ προκαθήμενου τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Στίγμα τοῦτο διὰ τὸ γόητρον τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ἐχει πιστευθεῖ ὅτι ἡ ἐνῶσις ἔχει ἤδη συντελεσθῇ ἐκ τῶν ἄνω καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμία ἐπίσημος διαμαρτυρία ἠκούσθη.

Ἐν προκειμένῳ, καὶ ὁ περιβόητος θεολογικὸς διάλογος τῆς ἀγάπης ἔχει τὸ προδεδικασμένον, διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ ἔπρεπε νὰ ὠνομάζετο διάλογος ἀληθείας, ἐπειδὴ περὶ μόνης τῆς ἀληθείας ἐνδιαφέρεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι περὶ ἀμαρτωλῆς ἀγαπολογίας.

Ἰσως ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς δικαίωσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος εἰς τινὰς περιπτώσεις ὑπῆρξεν ἡ τροχοπέδη εἰς τὸν ἀσυλλόγιστον κατήφορον τῆς δυτικοπληξίας. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπωμεν μετὰ βεβαιότητος ὅτι μόνῃ ἡ παραδοσιακὴ Ἐκκλησία τῶν Γνησ. Ὁρθ. Χριστιανῶν εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἔχει ἀναλάβει τὸν ρόλον Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ χωρὶς ἐπαμφοτερισμοὺς καὶ χαμελαιοτισμούς.

Δηλοῦμεν δὲ ὅτι θὰ συνεχίσωμεν θεῖα συνάρσει τὸν ἀγῶνα «ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐσπῶν» μέχρις ἐσχάτων μετὰ κατευθυντήριον γραμμὴν τοῦ Παύλου τοῦς λόγους: «Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος ἀποστιγυοῦντες τὸ πονηρὸν κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τὴν εἰλικρίνειαν τῶν λόγων μας θὰ ἐκτιμήσουν ὅσοι εἰλικρινῶς πονοῦν τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι Ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, στῦλος καὶ ὀδράϊωμα τῆς ἀληθείας (Τιμ. Α-Γ) καὶ δὲν ἐπιδέχεται μῶμον. Ἐλπίζομεν προσέτι ὅτι θὰ ἀφυπνισθοῦν οἱ πονοῦντες αὐτὴν καὶ θὰ ἀναλάβουν τὸν αὐτὸν μετ' ἡμῶν ἀγῶνα διὰ νὰ ἀπομονωθοῦν νέοι Βησσαρίωνες καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ Ὁρθοδοξία ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς προδοσίας, ἐπανελέθη δὲ ἡ Ἐκκλησία καλῶς εἰς τὴν πρό τοῦ 1924 κατάστασιν, τὴν ὁποίαν διακαῶς ἐπιποθοῦμεν καὶ εὐχόμεθα ἀπὸ ψυχῆς, ἵνα οἱ πάντες ὁμοῦ ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάσωμεν τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν πρὸς κατασχύνην τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

Ἡ δὲ χάρις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ καὶ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος διὰ τὴν ἡμετέραν κάθαρσιν καὶ σωτηρίαν, εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Ο τελετάρχης π. Χρ. Ἀγγελόπουλος μετά τοῦ φουστανελοφόρου κ.Γ. Βαρβαρέσου ἐν τῇ ἱερᾷ πομπῇ τῶν Θεοφανείων.

Οὕτω ἔληξεν πάνσεπτος καὶ μεγαλοπρεπῆς Ἑορτή, ἐπανελεύσεως τῆς ἱερᾶς Πομπῆς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνῶ αἱ χιλιάδες τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου ἐσκίρτων ἐξ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως· διὰ τὰ μεγαλεῖα τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας, τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου, μετὰ τοῦ αἰωνίου Ἑορτολογίου ταύτης.

Τὴν Ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Γεν. Γραμματεὺς Θρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Χ. Παπα-

στάθης, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Ἀ. Ἀνδριανόπουλος, οἱ βουλευταὶ κ.κ. Ψαρουδάκης Πρόεδρος τῆς «Χριστιανικῆς Δημοκρατίας», Ἀν Ντεντιδάκης, Η. Βουγιουκλάκης, Γ. Μπουγᾶς, Ν. Ἀναγνωστόπουλος, καὶ Ι. Κατσιγάννης, ὁ πρῶν Βουλευτὴς κ. Τραγάκης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Ταμπούρης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου Πειραιῶς κ. Γ. Στρατηγός, ὁ Ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς κ. Χ. Ἀγραπίδης, ὁ Διευθυντὴς ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Πολιτισμοῦ κ. Χ. Προβατάκης, ὁ ὑποπλοίαρχος Λιμενικὸς κ. Ζεϊμπέκης, ὁ Αἶ/κὸς Πυρ/κῆς κ. Σ. Κουλουριώτης, ὁ νομαρχιακὸς σύμβουλος

Ο Ἱερός Χορός τῶν μοναζουσῶν, ἡ πρώτη κρατοῦσα τὸ τάλαντον, καταγλαΐζει τὴν Ἱερὰν πομπὴν τῶν Θεοφανείων.

Πειραιῶς κ. Δ. Χατζῆς, ὁ Θεολόγος κ. Σ. Καραμῆτσος, ὁ Πρόεδρος τῆς Θρησκ. Κοιν. Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς κ. Ἀγγελόπουλος, οἱ σύμβουλοι τοῦ Γεν. Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Καλιανιώτης καὶ Ἀν. Νικολόπουλος, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐξελ. Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ κ. Μ. Αὐγουλέας, ὁ Οἰκονομικός Σύμβουλος κ. Χ. Χαλβατζῆς κ.ά.

Συγχαίρομεν τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιον διὰ τὴν ὄντως ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τῆς διοργανώσεως ὑπ' αὐτοῦ ἑορτῆς. Ἐπαινος ἀνήκει εἰς τὸν πανοσ. ἱερομόναχον π. Γερόντιον Λουδάρον καὶ τὸν νομικὸν Σύμβουλον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον, διότι, χάρις εἰς τὰς λίαν φιλοτίμους καὶ ἀόκνους προσπάθειάς αὐτῶν, ἐγένετο ἡ ἐπιτυχία αὕτη. Ἐπίσης καὶ ὡς τὸν τελετάρχην πανοσ. ἀρχ/την π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον, διὰ

τὴν ἀψογὸν ἐποπτείαν, κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς Πομπῆς.

Ἄξιοι παντός ἐπαίνου εἶναι προπαντός οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί, μέλη τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, διότι, μετὰ τὴν διακρίνουσαν αὐτοῦς στερεάν πίστιν καὶ βαθεῖαν εὐσέβειαν εἰς τὸν Ἐπιφανέντα Θεόν καὶ Σωτῆρα Χριστόν καὶ εἰς τὴν Ἀκαινοτόμητον Ὁρθοδοξίαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, προσῆλθον ἀθρόοι εὐλαβεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις, ὅπως πάντοτε, εἰς τὴν λατρευτικὴν προσκύνησιν τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Ὁμοουσιου καὶ Ἀχωρίστου, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐφέτος, ἐξεδηλώθη καὶ ἡ κρατικὴ παρουσία, διὰ τῆς εὐλαβοῦς συμπαραστάσεως τοῦ Γεν. Γραμματέως Θρησκευμάτων Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Χ. Παπαστάθη, καθηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης. Ζήτωσαν ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Ἔθνος!

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΠΑΠΙΣΜΟΣ

«*ἵνα ὧσιν πάντες ἐν*».

Τὸ θέμα μετὰ τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἀπασχολήσω εἶναι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Δυτικὴ ἀνταρσία, ὁ Πάπας.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ὡς νύμφη δὲ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον τὸ ἀντικείμενον τῆς συνεχοῦς καὶ ἀστειρεύτου ἀγάπης του, ἀλλὰ καὶ βοηθὸς του, εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐκκλησία δὲν εἶναι ἡ πρῶν ὅπως τὴν ὀνομάζει ἡ ὑμνολογία «Τάλαινα Παγκλήρια τῶν Ἐθνῶν», ἡ πρῶν στεριεύουσα, εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ κοινωνία τῶν Ἁγίων. Πᾶς τις χριστιανὸς εἶναι μέλος αὐτοῦ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἡνωμένον μετὰ τὰ ἄλλα καὶ ὅλα μαζί εἶναι ἡνωμένα μετὰ τὸν Χριστὸν ὅστις εἶναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ αὐτὸν εἶναι ἡ φλεγόμενη βέλος κατὰ τὸν Κύριλλον τὸν Ἀλεξανδρέα, εἶναι ὁ Παράδεισος, εἶναι ἡ Χρυσὴ Λυχνία, εἶναι ἡ μόνη περιστερά, εἶναι τέλος ἡ Μία Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μετὰ κεφαλὴν τὸν Χριστόν.

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς εἰσάγει εἰς τὴν ἐνότητα Ἁγίας Τριάδος. Δι' αὐτὴν τὴν Ἁγίαν ἐνότητα θὰ ἀγωνιᾷ ὁ Κύριος μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Πολεῖ καὶ διὰ τὴν παραμονὴν ἔξω ἀπ' αὐτὴν, ἔστω καὶ ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐλαχίστων. Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας φέρουν πάντοτε, μαζί των αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν τὴν ἀκοίμητον αὐτὴν ἀνησυχίαν διὰ τοὺς ἔξω τῆς Ἐκκλησίας εὕρισκομένους ἀδελφούς, βαρὺς εἶναι ὁ πόνος τοῦ Κυρίου διὰ τὰς διαιρέσεις, τὰ σχίσματα καὶ τὰς αἱρέσεις.

Ἡ ὀρθοδοξία εἶναι Ἐλευθέρα, ἡνωμένη μετὰ τὸ μεγαλύτερον δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὴν Ἐλευθερίαν, «Ἐλευθέρα μὲν ἡ κτίσις γνωρίζεται». Ζεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, διότι δὲν ἐδημιουργήθη μόνον μετὰ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ γένοιτό μοι τῆς Παρθένου Μαρίας, ἡ ὁποία ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους συγκατετέθη ἐλευθέρως εἰς τὸ Ἀγγελμα τοῦ Γαβριήλ.

Ἡ ὀρθοδοξία ἐπολεμήθη πολεμεῖται, καὶ θὰ πολεμῇται μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα τοῦ σκότους, διάβολοι καὶ τῶν ὀργάνων

αὐτῶν τῶν Μασόνων, τοῦ διεθνούς Σικωνισμοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἰδιαίτερος ἀπὸ τὸν Αἰρεσιάρχη Πάπαν τῆς Ρώμης.

Μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσουν ἢ μᾶλλον νὰ ζήσουν τὴν ὀρθοδοξίαν, ἡ ὁποία, εἶναι παντοδύναμος ὡς ἔχουσα κεφαλὴν Παντοδύναμον Θεόν, καταφεύγουν εἰς τὴν βίαν, εἰς τὴν διπλωματίαν, εἰς τὴν Πολιτικὴν, ἡ ὁποία κατὰ τὸν διδάσκαλον τῆς ὀρθοδοξίας Θεοτόκην εἶναι διαβολικὴ τέχνη. Τοῦτο μᾶς τὸ διδάσκει ἡ ἐμπειρία τῶν αἰώνων, ἡ ἱστορία τῆς ὀρθοδοξίας.

Ὁ ἄνθρωπος ἀδελφοί μου καὶ Πατέρες δὲν ἠδύνατο μόνος του νὰ σωθῇ, καὶ ἀποκαλύψῃ τὸν Θεόν. Ἐπρεπε ὁ Θεὸς ὅπως εἶπεν καὶ ὁ Σωκράτης νὰ ἀποκαλυφθῇ... Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ἐγένε δι' Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ὁ ἄνθρωπος ὡς πεπερασμένος δὲν δύναται οὔτε νὰ προσθέσῃ, οὔτε νὰ ἀφαιρέσῃ, εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀναφωνοῦν τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου εἰς τὴν 7ην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Τοὺς προσθέτοντας ἢ ἀφαιροῦντας ἀπὸ τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν ἡμεῖς χωρίζομεν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας δηλαδὴ ἀναθεματίζομεν.

Πρὸς χάριν αὐτῆς τῆς σωζούσης Ὁμολογίας καὶ τῆς ἀκριβείας τῆς πίστεως ἐθυσιάσθησαν οἱ Πατέρες ἡμῶν διὰ νὰ μᾶς παραδώσουν ἀνόθευτον καὶ ἀκαινοτόμητον τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως. Ὁ Μέγας Ἰσαπόστολος Κωνσταντῖνος ἂν καὶ Μονοκράτωρ δὲν μετεχειρίσθη βίαν ἐναντίον τοῦ Ἀρείου, ἀλλὰ δημοκρατικῶ τῷ τρόπῳ ἐκάλεσε τὴν Ἀ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, διὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου καὶ τὸν συνεορτασμόν τοῦ Πάσχα.

Δυστυχῶς ὁ Αἰρεσιάρχης τῆς Δύσεως μεταχειρίσθη τὴν βίαν διὰ νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἁγίαν ὀρθοδοξίαν καὶ νὰ ὑποδουλώσῃ τὸ Νέον Ἰσραὴλ, τὸ Εὐλογημένον Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Τοῦτο διδάσκει ἡ ἱστορία.

Τὸ ἔτος 1204 ὅταν κατέλαβαν καὶ κατέλυσαν τὴν Ἑλληνικὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Κων/πόλεως οἱ Σταυροφόροι, αὐτὸς ὁ ὁποῖος κατέλαβε τότε τὸ πρῶτον Πύργον τῆς Βασιλευούσης, ἦτο ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Πάπα. Ὅπου, δὲ οἱ Παπικοὶ ἐπεκράτησαν ἐδί-

ωξαν την Ὁρθοδοξίαν ὡς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ γενικῶς εἰς τὴν Ἀνατολήν καὶ Δύσιν. Ἱστορικῶς εἶναι βεβαιωμένον ὅτι τοὺς λαοὺς ποὺ κατέλαβον ἄλλους ἀπεκεφάλισαν μὲ τσεκούρια, ἢ τοὺς ἀπηγχόνησαν ἢ τοὺς ἐπνιξαν εἰς τὴν θάλασσαν ἢ τοὺς ἔκαψαν ζωντανούς ὡς εἰς Ἅγιον Ὅρος ἐπὶ προδότου Πατριάρχου Κων/πόλεως Ἰωάννου Βέκκου.

Ἐσχάτως δὲ κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον μὲ συνεργασίαν τῶν Ναζι οἱ παπικοὶ ἐβασάνισαν καὶ ἐφόνευσαν πάνω 800.000 Ὁρθοδόξους εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν.

Ὁμιλοῦν δι' ἐνότητα καὶ διάλογον ἀγάπης ἐνῶ σκοπὸς τῶν εἶναι ἡ ὑποδούλωσις τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ ὑποταγή αὐτῆς εἰς τὸν Πάπαν. Ἰδοὺ τί διακηρύσσει ὁ Πάπας «Ἀπατῶνται ὅσοι πιστεύουν ὅτι ἡμεῖς θὰ ἀποστῶμεν τῶν προνομίων μας τὰ ὁποῖα θεόθεν ἐδόθησαν διὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Αὐτοὶ θὰ ἀποστοῦν τῶν Προνομίων καὶ ἡμεῖς θὰ ἀποστῶμεν τῆς φιλάτης μας Ὁρθοδοξίας; Ὁχι μητέρα μας Ὁρθοδοξία, χιλιάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηζόμεθα.

Ἀλλὰ διὰ ποιὰν βοήθειαν ὑπὸ τοῦ πάπα ὁμιλοῦμεν ὅταν ἡ Ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ Πάπας οὐδέποτε ἐβοήθησε τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Φωτίου τοῦ Μεγάλου ἀγωνιστοῦ τῆς Πίστεως καὶ Πολιτικοῦ κατὰ τὸν Παπαρηγόπουλον μέχρι σήμερον; Αὐτὴν τὴν βοήθειαν ἀνέμενε καὶ ὁ θλιμμένος μαχητὴς τελευταῖος Αὐτοκράτωρ Κων/νος ὁ Παλαιολόγος. Αὐτὴν τὴν βοήθειαν περιμεναν καὶ οἱ ἀγωνιστὲς τοῦ 1821. Αὐτὴ τὴν βοήθειαν τὴν γνωρίσαμεν καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν τοῦ Μικρασιατικοῦ ὀλέθρου.

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει ἀνάγκη βοήθειας ἀπὸ τοὺς ψευτοχριστιανούς, Αἰρετικούς τῆς Δύσεως, οὔτε ἀπὸ τὴν λεγομένην διπλωματίαν, Πολιτικὴν τοῦ Πρώην Πατριάρχου Ἀθυναγόρου, τῆς ὁποίας δυστυχῶς ἀκολουθεῖ καὶ ὁ νῦν Πατριάρχης Δημήτριος, ἐνῶ ὡς ἔδει νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν Νικητὴν Χριστὸν ὡς λέγει, ὑψιπέτης τῆς Θεολογίας Ἰωάννης «Ἰδοὺ ἐνίκησε ὁ Λέων ὁ ἐκ τῆς Φυλῆς Ἰούδα. Τὸ Λιοντάρι ὁ Χριστὸς θὰ νικήσῃ καὶ ὡς ἀναφέρει ἡ Ὑμνολογία: «Ὁ Χριστὸς ἐνίκησε σκιρτάτῃ ἡ γῆ, πέπαυται ὁ Θόρυβος καὶ ὁ κλαυθμὸς τῶν τοῦ Κυρίου δούλων. Αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία ἡ νικήσασα τὸν κόσμον; Ἡ φιλάτη μας καὶ ἀγαπητή. Ἡ Ὁρθοδοξία ἡ ἐξεληθούσα νικήτρια ἀπὸ τὸν βάρβαρον κατακτητὴν.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἡ νικήσασα τὸν μεγαλύτερον

ἐχθρὸν τοῦ ἀνθρώπου τὸν θάνατον διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου της.

Εἶναι περιβεβλημένη τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης Χριστὸν, ἐστεμμένη μὲ τοὺς 12 ἀστέρας τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τὰ 7 διαδήματα τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους. Ἀτενίσσατε τὴν σημαίαν της. Εἶναι ὁ Σταυρὸς. Εἶναι ὁ Θρόνος τοῦ Δημιουργοῦ, εἶναι ὁ Θρόνος τοῦ Ἀρνίου.

Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Θρόνου κατεκρημνίσθησαν καὶ ἐξαφανίσθησαν, ὅλοι οἱ ἐπίγειοι θρόνοι Ποῦ εἶναι ὁ Ναπολέων ὁ Χίτλερ, ὁ Στάλιν οἱ ἱεροεξετασταὶ τοῦ Πάπα, ὁ Ἄρειος, Νεστόριος κλπ. Τὸ τρόπαιόν της, τὸ Ἅγιον ὁ Τίμιος Σταυρὸς κυματίζει εἰς τὰς ἐπάλξεις της ὡς Σύμβολον Νίκης καὶ ἀγώνων, καὶ προσκαλεῖ ἡμᾶς εἰς νέους ἀγῶνας, νὰ καταταχθῶμεν εἰς τὸν Στρατὸν τῆς διὰ νέας θυσίας.

Κτυπᾶτε ἐχθροὶ καὶ ὀλιγόπιστοι, κτυπᾶτε ὕλισται, κτυπᾶτε ψευτοδιπλωμάτες τὰ τεῖχη της. Τὰ τεῖχη της δὲν πίπτουν εἶναι κτισμένα μὲ τὸ αἷμα τοῦ μεγάλου μάρτυρος τοῦ Γολγοθᾶ, μὲ τὸ αἷμα τῶν μυριάδων μαρτύρων καὶ ἀδελφῶν μας τῶν Πρωτοτόκων. Τὸ δένδρον τῆς Ὁρθοδοξίας μόνον μὲ αἷμα καὶ θυσίας ποτίζεται.

Εἴμεθα Χριστοφόροι, Θεοφόροι λάμποντες ἀστράπτοντες, ἡλιοιμένοι, εἴμεθα οἱ συνεχισταὶ τοῦ ἔργου τῶν Ἁγίων, καὶ ὁμολογητῶν τῆς πίστεως, εἰς τὰς φλέβας μας ρέει αἷμα μαρτύρων, Ἡρώων τῆς πίστεως, αἷμα Ἑλληνικόν. Ἡνωμένοι ὡς εἰς ἄνθρωπος καὶ ἀτενίσαντες τὸν Σταυρὸν της, καίόμεθα μὲ τὰς φλόγας τοῦ θείου πόνου καὶ Ἀγάπης, Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λησμονήσωμεν νὰ παύσωμεν νὰ ἀγωνιζόμεθα διὰ σέ Ὁρθοδοξία; «Κολληθεῖν ἡ γλῶσσα μου τῷ λαρυγγί μου ἐάν μὴ σοῦ μνησθῶ.... Καὶ τώρα στρέφω τὸν λόγον μου Πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Δημήτριον Παναγιώτατε ὑψώσατε ὑψηλὰ τὰ λάβαρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπικάθεσθε ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Οἰκουμένης τὸν ὁποῖον ἀγλαΐσαν χορεῖα Ἁγίων καὶ Μεγάλων ἀνδρῶν οἱ Χρυσόστομοι, Γρηγόριοι, Φώτιοι κλπ. Παύσατε τοὺς ἐναγκαλισμούς μὲ τὸν Ἀντίχριστον Πάπαν τῆς Ρώμης, Παύσατε νὰ τὸν ἀποκαλῆτε ἀδελφόν; Παύσατε νὰ ἐλπίζεται ἀπ' αὐτὸν βοήθεια, Παύσατε νὰ λέγετε ὅτι ἀκολουθεῖτε, τὴν Πολιτικὴν τοῦ Μασώνου ὀλιγοπίστου Ἀθηναγόρου, ὅστις τὸ μόνον κατῳρθωμά του ἦτο τὸ ποίμνιόν του ἀπὸ 300.000 χιλιάδας ποῦ ἦτο ὅταν ἀνῆλθε ἐπὶ τοῦ Θρόνου ὅταν ἀπέθανε καὶ ἐτάφη νὰ φθάσῃ εἰς 5.000 χιλιάδας, παύσατε νὰ ἐλπίζεται καὶ νὰ ἀναμένεται βοήθειαν ἀπὸ τοὺς γαντοχριστιανούς τῆς Δύσεως ἐναντι τῶν Τούρκων,

ἐλπίζετε εἰς Κύριον, ἐλπίζετε εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν καὶ οὐχὶ εἰς τὰς ἀνθρωπίνας ἀδυναμίας, διότι ὅσο ὑψηλά νὰ εὐρίσκωνται ἐγγίζουν εἰς τὴν γῆν. Ἀντλήσατε ὕδωρ ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου καὶ ἐλπίζετε εἰς Κύριον ἐλπίζετε εἰς τὸν φύλακα τῆς Ὁρθοδοξίας ὅστις κατὰ τὴν Ἐγκύκλιον ἐν ἔτει 1848 τῶν 4 «Ἁγίων Πατριαρχῶν εἶναι ὁ εὐσεβὴς ὀρθόδοξος Λαὸς τοῦ ὁποίου τὰ γόνατα δὲν εἶναι παραλελυμένα ἀλλὰ εἶναι ἐτοιμὸς διὰ πᾶσαν θυσίαν. Ἐτοιμασθῆτε νὰ κηρύξετε εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην τὴν σώζουσαν Ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς τὴν ἀκαινοτόμητον. Μίαν Ἐκκλησίαν τῶν 8 πρώτων αἰώνων τὴν ὁποίαν ἐγκατέλειπεν ὁ Πάπας τῆς Ρώμης μὲ τὰς αἱρέσεις του φθάσας νὰ κηρυχθῇ καὶ Ἀλάθητος. Κηρύξατε ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία καὶ ἐκτός αὐτῆς δὲν ὑπάρχει Χριστὸς καὶ σωτηρία. Κηρύξατε τὸν ὅρον τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου· «Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν. Ἀπὸ τὸν σιωπηλὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἀπὸ τὴν κλειστήν θύραν, ἀπὸ τοῦ σχοινὶ πού περισφίγγουν οἱ Τούρκοι τὸν Τράχηλόν σας, καλέσατε εἰς μετάνοιαν, εἰς ἐπιστροφὴν τὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης εἰς τὴν Μίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ματαιώσατε τὴν Ἐπίσκεψίν σας εἰς Ρώμην. Ματαιώσατε τὰ σχέδιά του νὰ ὑποτάξετε τὴν Ὁρθόδοξίαν εἰς αὐτόν; Προϋπόθεσις τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι ἡ μετάνοια. Ἡ ἀμετανοησία εἶναι βλασφημία ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἰς αὐτό, βλασφημεῖ ὁ Πάπας. Τί ἐνδείξεις ἢ μάλλον ἀποδείξεις ἔχετε ὅτι μετενόησεν ὁ Πάπας; Μήπως ἀφῆρεσεν τὸ «φιλόκβε» ἀπὸ τοῦ Σύμβολον τῆς πίστεως μήπως ἐγκατέλειπεν τὸ Πρωτεῖον, μήπως διέλυσε τὴν οὐνίαν; Ἀντὶ τούτου ὁ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ὑπάρχει ἡ ἐκθεσις τῆς ἀνυπάρκτου Σλαβομακεδονικῆς τέχνης εἰς τὸ Βατικανόν.

Καὶ τώρα προσφιλῆς μου Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες. Κρατήσατε τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ὑψηλά. Ἡ Ὁρθοδοξία χρειάζεται σήμερον μαχητάς, μάρτυρας ἁγίους, χρειάζεται πιστοὺς μὲ πίστιν ζέουσαν καὶ τῷ Κυρίῳ δουλεύοντας. Ἐχει ἀνάγκη θυσιῶν, ἔχει ἀνάγκη ἀγώνων, διὰ νὰ κατορθώσωμεν τὸ φῶς τῆς, τὸ μόνον φῶς τοῦ κόσμου νὰ μεταφερθῇ εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ διαλύσῃ τὰ ζοφερά σκότη τῆς ἀθεΐας, τοῦ ὕλισμοῦ, τοῦ ἀγχους καὶ ἀπελπισίας καὶ μεταφέρει τὸ μῆνυμα τῆς ἐλπίδος, τὸ μῆνυμα τῆς νίκης τῆς νικησάσης τὸν κόσμον τῆς πίστεώς μας.

Ναὶ φιλόστοργος μήτηρ Ὁρθοδοξία, δὲν θὰ σέ ἀφήσουν τὰ γνήσιά σου τέκνα νὰ ἀποθάνῃς κάτωθεν τῆς Στοᾶς τῶν Μασσόνων τῆς ζούγκλας τῶν Παπιστῶν κλπ. ἐχθρῶν σου, ἐγκαταλελημένη ὑπὸ τῶν τέκνων σου καὶ τῶν ὀλιγοπίστων καὶ ἀδιαφόρων ἀντιπροσώπων σου.

Θὰ σοῦ δώσωμεν ζωὴν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας καὶ πνοήν. Μὲ σφιχτὰ τὰ χέρια ἡνωμένοι μὲ ἀβάστακτον πόνον μὲ πολλὰ δάκρυα νὰ ἀναφωνήσωμεν τὸ «στῶμεν καλῶς καὶ μετὰ φόβου», πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, θὰ ἀναφωνήσωμεν, εἰς τοὺς ὀλιγοψύχους ἢ ὀλιγοπίστους Νέους Βησσαρίωνας καὶ Ἰσιδώρους ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ προδώσῃς τὴν πίστιν. Καὶ πρὸς χάριν αὐτῆς, χιλιάκις θὰ προτιμήσωμεν τὴν θυσίαν καὶ τὸν θάνατον.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Θεολόγος

ΕΥΧΑΙ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι, κ.κ. Εὐθύμιον, Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης εὐχόμεθα ὑγείαν μακροήμερευσιν καὶ πνευματικὴν ἀνάτασιν ἐπ' ἀγαθῇ Ἐκκλησίας καὶ Ἑθνούς.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς — Ἀναγνώστης

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΕΞ ΟΙΚΕΙΩΝ ΤΑ ΒΕΛΗ

Με τὸν κτυπητὸν τίτλον «Τὸ Οἰκουμενιστικὸν Θεάτρον τῆς Ρώμης» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Τύπον ἐκτενὴς πραγματεία τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης κ. Ἀνδρέου Θεοδώρου. Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ καταφέρεται κατὰ τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου διὰ τὴν ἐπίσκεψιν του εἰς τὸ Βατικανὸν καὶ διατυπώνει ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπλῶς ὀλίσθημα τοῦ προκαθημένου, ἀλλὰ κατάργησις τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὰς ὁποίας ἀπαριθμεῖ.

Ἀραγε θὰ λάβῃ γνῶσιν ὁ προκαθήμενος, διὰ αὐτὰ τὰ βέλη ποῦ ρίπτονται ἐναντίον του ἀπὸ τὸν καθηγητὴν, τὸν διακρινόμενον διὰ τὴν πανεπιστημιακὴν του κατάρτισιν καὶ εὐρύτητα τοῦ πνεύματός του, ἀλλὰ παραλλήλως τοῦ θάρρους καὶ τῆς εὐτολμίας του;

Εἰς τὸ ἴδιον φύλλον βλέπομεν καὶ ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Σαράντη Σαράντου, πρὸς τὸν Πατριάρχην Δημήτριον μετὰ τὸ ἴδιον πνεῦμα ὀξύτητος, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικῆς βαρύτητος.

Διὰ τὸν ἀγωνιῶντα Ὁρθόδοξον λαόν, σχετικῶς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς Βατικανόν, τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἐνισχύουν τὴν ὀρθὴν θέσιν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ὅταν ἐκραύγαζον οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἁγ. Ὁρους, διὰ τὴν ὀλεθρίαν προσέγγισιν αὐτὴν, τότε σεῖς ποῦ ρίπτετε τὰ βέλη ἐναντίον τοῦ πατριάρχου, μᾶς κατηγοροῦσατε, ὅτι κινούμεθα ἀπὸ ἐλαττήρια ἐμπαθῆ καὶ ὄχι ὀρθὰ κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Οἰκουμενιστικῆς Κινήσεως καὶ τοῦ Συγκρητισμοῦ!

Ἀλήθεια, τί φοβερά δικαίωσις μας.

Ο Νέος Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ὅπως ἀνέγραψαν αἱ ἐφημερίδες καὶ ἐδειξαν τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως, κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ καθηγητοῦ παθολόγου κ. Γεωργίου Μερικά ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του πράγματα μαρτυροῦντα τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τοῦ νέου Προέδρου.

Ἀπὸ ὅλην τὴν ἐπιστημονικὴν του διάλεξιν ἥτις διήρκεσεν περὶ τὴν μίαν ὥραν ἐκεῖνο ποῦ ἐπρόσεχε κανεὶς ἦτο ὅτι ἡ ὁμιλία αὐτὴ περὶ πνεύματος, ψυχῆς, ψυχοσωματικῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τὰ συναφῆ καὶ διὰ τὸν εἰδήμονα περὶ αὐτῶν, εὐκρινῶς «διεκρίνετο» ἡ πίστις του πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ Σύμπαντος, καὶ πρὸς τὸ ἰδιαίτερα πεπρωτικὸν κτίσμα του, τὸν ἄνθρωπον. Καὶ αὐτὰ μὲν διὰ τοὺς ἀκούοντας οἱ ὅποιοι κατέκλυσαν τὸν χῶρον τῆς

Ἀκαδημίας ἐξῶθεν καὶ ἑσῶθεν. Κατακλείνοντας τὸν λόγον του ὠμίλησε διὰ τὸν Θεὸν Δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν.

Μπράβο εἰς τοὺς ἐπιστήμονας οἱ ὅποιοι κάνουν τέτοιες ὁμολογίες. Ἄς χαροῦμε τὴν τροφὸν τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν τὴν ἱατρικὴν ἢ ὁποία ἐμφανίζει τοιαῦτα ἐπιστημονικὰ ἀναστήματα.

ΠΕΡΕΣΤΡΟΪΚΑ

Ἐντυπωσιάζουν τὸν καθένα οἱ ἀλλαγές ποῦ παρατηροῦνται εἰς τὴν χώραν τῶν Ρώσων. Ἡ περεστρόϊκα, ἡ νεοφανεῖς Ρωσικὴ λέξις ποῦ σημαίνει ἀλλαγὴ, εἶναι ἓνα σημάδι τῆς χρεωκοπίας τῆς ἀθέου πολιτικῆς ποῦ ἐπὶ 70 χρόνια ἐφηρμόσθη ἐν αὐτῇ. Ἡ στροφὴ εἶναι ἐντυπωσιακὴ.

Οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι ντυμένοι μετὰ τὰ δυτικὰ πρότυπα, αἱ διασκεδάσεις των μετὰ γρήγορον ρυθμὸν τείνουν νὰ ὁμοιάσουν τὰς Εὐρωπαϊκάς, καὶ ἐσχάτως μάλιστα ἀνοίξαν καὶ τὰ χρηματιστήρια ἀξιών. Καὶ ὠρισμένα «καλά» τῆς Δύσεως ἄς τὰ μιμηθοῦν, ὠρισμένα δὲ κακὰ ἄς τὰ ἀποβάλλουν. Πάντως εἴτε ἔτσι εἴτε ἄλλῶς ἢ ἄλλοτε κομμ. Ρωσσία ἀρχίζει νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸ παγκόσμιον, μετὰ εἰκόνα ἀλλαγῆς καὶ φαίνεται πῶς καταγράφει καινούργιαν ἱστορίαν.

Μορφές σὰν τὸν αἰμοσταγὴ Στάλιν καὶ τὸν Μπρέζνιεφ διαγράφονται καὶ καταδικάζονται εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν! «Πᾶσα δόξα ἀνθρώπων ὡς ἄνθος χόρτου» (Α. Πέτρ. 1,24).

Ὅσοι ἐπολέμησαν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τοὺς ἔφαγε ἡ καταισχύνῃ καὶ ἡ ἀφάνεια.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ

Καὶ ἐφέτος ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἐβράβευσεν αὐτοὺς τοὺς ὁποίους ἔδωσαν μαθήματα ὑψίστης κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς καὶ ἠθικῆς ἀκεραιότητος ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν τῶν βραβευθέντων, μετὰ πράξεις ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας, καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἀνέγραψεν ὁ ἡμερησίος τύπος ξεχωρίζωμεν τὸν ὁδηγὸν Ταξὶ κ. Παναγιώτην Παντελάκην 52 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος δύο φορές ἀνακάλυψεν θησαυροὺς ἐν τῷ ὀχήματι του, καὶ τίς δύο φορές τὰ ἀπέδωκε εἰς τοὺς δικαιοῦχους. Συγκεκριμένως μίαν φοράν ὁ θησαυρὸς ὑπερβαίνει τὰ 15 ἑκατομμύρια καὶ αὐτὸς ὁ ἡρωϊκὸς καὶ θαρραλέος ὁδηγὸς εἶπε: «Ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δικά μου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ κρατήσω».

Καὶ, φυσικά, εἶχεν δίκαιον διότι ἡ Χριστιανικὴ ἐντολὴ λέγει ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δικά σου, ἀνήκουν εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἰς τὸν Θεόν. Σὲ ἐποχὴν δύσκολην ποῦ ζοῦμεν καὶ μετὰ αὐτὸν τὸν ὁδηγὸν ποῦ εἶναι ἀσθενὴς καὶ πατὴρ τεσσάρων

παιδιών, ή πράξις του προσλαμβάνει πνεῦμα ἡρωϊσμοῦ.

ΚΥΠΡΟΣ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΣ

Πάντα ή στήλη αὐτή θά ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ὅτι πρέπει νά κάμωμεν συνεχῆς πνευματικὸν ἔργον ἐνθυμούμενοι εἰς τὰς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεις μας τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος νῆς ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, καὶ ὅπως ἀπαλλαγῇ αὕτη ἀπὸ τὴν μάστιγα τοῦ Ἀττίλα. Αὐτὸ ποῦ κατέχει ή Τουρκία πλεον τῶν 30% πρέπει νά ἀποδοθῇ εἰς τὴν Κυπριακὴν δημοκρατίαν καὶ νά ἀρχίσῃ ὁ πληθυσμὸς νά κινεῖται ἐλευθέρως, ἀκατόρθωτον, ἀλλὰ δὲν πρέπει νά λησμονεῖται ὅτι «οὐδὲν ἀδυνατεῖ παρά τῷ Κυρίῳ». Αἴτημα λοιπὸν θερμὸν μετὰ δακρύων μεμειγμένον διὰ νά φανῇ ὁ Κύριος τῆς δόξης Ἰλεως δι' αὐτοὺς τοὺς 2000 αἰχμαλώτους εἰς τὰ χέρια τῶν Τούρκων. Αἱ μανάδες καὶ αἱ σύζυγοι ἀναμένουν τὰ παιδιά τῆς καὶ τοὺς ἄνδρες τοὺς ἀντίστοιχα.

Παράλληλα ὅμως μετὰ τὴν Κύπρον, ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς μας τοὺς «σκληρωμένους» ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ. Καὶ ή θέσις αὐτῶν ἐξίσου εἶναι τραγική. Ἄλλη καταπιεζόμενη μεινότητα τετρακοσίων χιλιάδων Ἑλλήνων εἰς χεῖρας ἀθέου καθεστώτος ὑφίσταται τὰ πάνδεινα ὅπως ἀναγράφει ὁ νομιμόφρων ἡμερήσιος τύπος. Οὐδεὶς τολμᾷ Ἑλλὴν χριστιανὸς ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ νά κάνῃ ἔστω καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Οὗτος διώκεται ἐκ τῶν τυράννων ὡς ἐχθρὸς τοῦ καθεστώτος καὶ ὑφίσταται τὰ πάνδεινα. Ὁ Θεὸς νά «ἐπικαλύψῃ» τὰς ἀνομίας μας, διὰ νά δυνηθῇ ή προσευχή μας νά ἔχῃ ἀνταπόκρισιν εἰς τὸ νοερὸν θυσιαστήριον.

NEON BIBLIOΠΩΛΕΙΟΝ Γ.Ο.Χ.

«Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»

Ἀθηνᾶς 30, ὅπισθεν ἀκριβῶς τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἀγ. Κυριακῆς τηλ. 3214717.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω διεύθυνση ὁ φιланθρωπικὸς σύλλογος «Παναγία ή Θεοτόκος. πρὸς ὑποβοήθησιν τῶν σκοπῶν του ἀνοιξε θρησκευτικὸ βιβλιοπωλεῖο.

Εἶναι ἕνας καινούργιος πνευματικὸς λειμῶνας στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν.

Ἄς τὸ ἐπισκεφθοῦμε ὅλοι, καὶ τὸ κατὰ δύναμιν νά τὸ ἐνισχύσουμε.

Τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου ἀνέθεσε ὁ σύλλογος εἰς τὸν Παν. Μουντούρη τὸν γνωστὸν μας ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἁγίον Ὅρος» καὶ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ ἐπιτυχημένου βιβλίου τοῦ Θεοχ. Προβατᾶκη «τὸ Ἁγίον Ὅρος».

Ἀθηνᾶς 30, Νέον Βιβλιοπωλεῖον «Η Θεοτόκος»
Τηλ. 3214717

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἀγ. Νικόλαος Μύρων Λυκίας

Τὴν 6-12-1987 ἡμέραν Σάββατον, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἀγ. Σπυρίδωνα Σαλαμίνος ὁ Αρχ/της π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος ἐν μέσω πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος. Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ ἱεροκέρυξ κ. Χρήστος Χαλβατζῆς, ἐξάρας τὴν θείαν προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, καὶ κατηρίθμησε πολλὰ ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου, ἰδιαίτερος τὸ ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἀναφερόμενον θαῦμα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀειπαρθένου ἐν τῇ φυλακῇ οἱ ὅποιοι τοῦ ἐχάρησαν Εὐαγγέλιον καὶ ὁμωφόριον διὰ τὴν σθεναρὰν θέσιν τοῦ ποῦ ἔλαβεν κατὰ τοῦ Αἰρεσιάρχου Ἀρείου. Κατ' αὐτὴν ἐψάλη καὶ ή ἐννεάμηνος ἐπιμνημόσυμος δέησις διὰ τὸν ἀείμνηστον ἐκλειπόντα Δημήτριον Τζέτζον, δεξιὸν ἱεροψάλτην τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὁποῖος ἐπὶ 1/2 αἰὼνα προσέφερεν τὸν ἀπαράμιλλον ἑαυτὸν τοῦ διὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. Ἡ μορφή τοῦ Δημητρίου θά μένῃ ἀνεξίτηλος εἰς τὴν διάνοιάν μας διότι προσωπικῶς ἐγνωρίσαμεν τὸ μέγεθος τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς χριστιανικῆς προσφορᾶς του.

✧ Ἐτήσια πανήγυρις Ἀγ. Σπυρίδωνος εἰς Σαλαμίνος

Χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κ. Γερωντίου ἐπανηγύρισε ὁ φερώνυμος Ναὸς τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος ἐν Σαλαμίνι, μετ' ἰδιαίτεραν λαμπρότητα μετ' ἱεουργοὺς τὸν π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον καὶ τὸν πρωτοπρεσβύτερον π. Κωνσταντῖνον Βελέντζαν, ὅστις καὶ ὠμίλησεν διὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος ὁ δὲ Ἅγιος Σαλαμίνος κ. Γερρόντιος εἰς τὸ τέλος τοῦ κοινωνικοῦ διήγηρε τὸ ποίμνιόν του ἐπὶ τοῦ Ἀποστολικοῦ διδάγματος πρὸς Ἐφεσίους «ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε» καὶ ἰδιαίτερος ἐπὶ τοῦ σημείου «ἐγείρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἐπικραύσει σοι ὁ Χριστὸς» μετ' ἰδιαίτεραν προσηγορίαν καὶ ἀπλότητα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ή Ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος παρέθεσεν γεῦμα ἀγάπης εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησαν καὶ πλῆθος τοῦ Ἐκκλησιάσματος. Ἐκτὸς τοῦ Μητροπολίτου κ. Γερωντίου καὶ τῶν ἱεουργῶν, παρευρέθησαν ἐπίσης ὅπ. Ἀζαρίας Ὁρολογᾶς καὶ ὁ π. Γερρόντιος Λούδαρος. Ἐκ τῶν ἐπιτρόπων ὁ κ. Χρήστος Σακελλάρης ὁ κ. Πέτρος Σαλισβουράκης ὁ κ. Ἀνδρέας Χατζῆς καὶ Κων/νος Σγούρδας. Οἱ ἱεροψάλται κ. Περδικούρης κ. Σουλιώ-

της κ. Δ. Χατζής και κ. Μπινιάρης. Ἡ Γερόντισσα Συγκλητική μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς Μουλκίου ἠγωνίσθησαν δι' αὐτὴν τὴν προσπάθειαν.

✱ Τὴν Κυριακὴν ΙΑ Λουκά καὶ Προπατόρων εἰς τὸν Ι. Ν. Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Παλ. Φαλήρου, ἐλειτούργησε ὁ π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος μετὰ τοῦ νεωστὶ χειροτονηθέντος π. Δαμασκηνοῦ, με δεξιὸν ἱεροψάλτην τὸν κ. Κων/νον Σιδέρην, καὶ ἄλλους ἐκλεκτοὺς βοηθοὺς. Κατ' αὐτὴν ὠμίλησεν ὁ κ. Χαλβατζῆς ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου «Ἄνθρωπος τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα» καὶ προσεκάλεσε τὸ πλήρωμα νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ νὰ τύχῃ τῆς ὑψίστης τιμῆς νὰ παρευρεθῇ μετὰ τῶν κεκλημένων. Ἐπίσης ἐν τῷ ἰδίῳ Ναῷ πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως με λειτουργοὺς τοὺς προαναφερθέντες ὠμίλησεν ὁ ἐν λόγῳ ἱεροκῆρυξ, ἐνδιατρίψας διὰ τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τοῦ Κυρίου μας, τὸ ὁποῖον δὲν κατάρθωσε καμμία Ἀρνησις τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος νὰ τὸ κλονίσῃ, καὶ ὅτι σήμερον κατὰ τὸ γνήσιον Ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον ἐορτάζει ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἀναμένει τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ

Κατὰ τὴν κυριώνιμον ἡμέραν τοῦ Ἁγ. Στεφάνου, ὁ Ἁγ. Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν διῆγε τὰ ὀνομαστήριά του ἐν τῇ ἰδίᾳ Ἱερᾷ του Μονῇ.

Πολὺς κόσμος με ναυλωθέντα λεωφορεῖα ἐτίμησαν τὸν Ἁγ. Χίου ἐξ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περὶχώρων καὶ ἀπήλαυσαν πνευματικὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἐν ἐξάρσει καὶ ἀγαλλιάσει.

Ὁ ἀφίχθεις ἐκ Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος προξῆρχε τῆς πανηγύρεως, συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὸν Ἁγ. Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνον καὶ ἄλλου ἐκλεκτοῦ Ἱερατείου. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ Ἁγ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος με ζέοντα παλμόν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας καὶ τῆς λιτανεύσεως τῆς Εἰκόνος, ὁ Ἁγ. Χίου, ὡς συνηθίζει παρέθεσεν πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν τράπεζαν εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας, ὅπου ἐψάλλησαν ὕμνοι ἀρμόδιοι, τὸσον διὰ τὰ θεῖα Χριστοῦγεννα ὅσον καὶ διὰ τὸν πρωτομάρτυρα. Τὸν Ἁγ. Χίου ἐπεσκέφθη ὁ Ἁγ. Πειραιῶς κ. Γερόντιος φίλον καὶ ἐκλεκτὸν συνεργάτην του, καὶ παρέμεινεν ἐν τῇ Μονῇ μέχρις Ἑσπέρας.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν Ἁγ. Χίου πάντοτε, ἐν πνεύματι ἀπλότητος καὶ θείας εὐλογίας, νὰ ἐπιτελῇ τὰ ὀνομαστήριά του, διότι ἡ Μονὴ του ἐν τῷ λεκανοπεδίῳ Ἀττικῆς εἶναι μετὰ τῶν πρώτων εἰς Μοναστικὴν τάξιν καὶ πνευματικότητα.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ

Ὁ Μητροπολίτης κ. Ἰουστίνος, Σάββατον 6ην Δεκεμβρίου ἐορτὴν τοῦ Ἱεράρχου Μύρων Λυκίας Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, ἐλειτούργησεν εἰς Κάρυστον μετὰ τοῦ π. Νικολάου Καφετζῆ, ὁμιλήσας ἀρμοδίως εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τοῦ Ἁγ. Ἀμβροσίου Μεδιολάνων εἰς τὸ Λουτουφί Θηβῶν.

Τὴν 12-12-87 ἡμέραν Παρασκευὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγ. Σπυριδῶνος τοῦ θαυματουργοῦ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ὁσίου Ὁνουφρίου.

Τὴν 20-12-87 ἡμέραν Σάββατον, ἐορτὴν τοῦ Ἁγ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου ἐλειτούργησεν εἰς Χαλκίδα καὶ ἐτέλεσεν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου π. Ἰωάννου Φράγκου ὁμιλήσας καὶ συγκινήσας τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸν ἐκλειπόντα πρεσβύτερον ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τοῦ Κυρίου, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ π. Τιμοθέου καὶ τοῦ νεοχειροτονηθέντος διακόνου Ἰουστίνου.

Τὴν 25-12-87 ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἐλειτούργησεν εἰς τὸ Πλατανιστὸν Κάρυστου, ὡς ἀπλὸς πρεσβύτερος.

Τὴν 27-12-87 συνελειτούργησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Στεφάνου, ἐπ' εὐκαιρία τῆς προσωπικῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Χίου, μετ' ἄλλων Ἱεραρχῶν καὶ ἐκλεκτοῦ Ἱερατείου.

